വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE
QUARTERLY MAGAZINE.

൩ാം ലക്കം.	മകരം. ൧൦൪൦.	൧ാം പുസ്തകം.
No. III	JANUARY. 1865.	Vol. I

INDIA IN THE VEDIC ERA.

The investigation of the early condition of a nation, as it existed in ages far remote from any period of authentic history, where there are satisfactory land-marks to guide us, must always have peculiar interest for the inquiring mind. The ordinary sources of such information are to be found in the language, the legends, and indeed all the ancient literature of a country. Owing to the present advanced state of knowledge in the classification of languages, the language of a people will in itself at once shew at least something of the relation in which they stand to other tribes or families of mankind. And in ancient songs and legends, where they exist, we can scarcely fail to meet with allusions to manners and customs, climate, locality, connection with other nations or tribes, and a variety of incidental matter, from which we may often draw most interesting and important conclusions as to what is really of historic value

Now India is peculiarly rich in literature. We may reasonably expect, therefore, that, even in the absence of what is directly and professedly historical, we shall be able to find, bound up in that varied collection of legends and precepts, many allusions of true historical value nevertheless. For instance, when we find, that in the earliest Hindu writings the southern parts of India are not at all mentioned, and the central and eastern parts very rarely, while the north-west portions, the countries

in the neighbourhood of the Indus and the Punjab, are frequently and particularly described, we can scarcely resist the conclusion, that at the time when those writings were composed the Hindus inhabited the north-west of India alone. Thus while the Sindhu (Indus), the Sarasvati, and other north-western rivers, are often mentioned, and invoked, in the Rig-veda, the Gunga (Ganges) is only once mentioned, and the Southern rivers, now so renowned for their sanctity, not at all. Neither is there any mention of the Vindhya mountains in the Rig-veda, though the Himalayas are well known. Let us however first, in the present paper, study the LANGUAGE in which the Vedas were written, and the conclusions that must be drawn on a comparison of the Sanscrit with other languages, leaving more direct historical allusions for some future time.

The researches of modern philologists have enabled them to arrange the different languages of the earth, according to their relation to each other, in several classes. Let us illustrate our meaning by an example near home. It does not require any very acute scholarship to see that the Malayalim and the Tamil for instance are kindred tongues. Compare the following words.

ENGLISH.	TAMIL.	MALAYALIM.
I.	yán.	nyán.
Thou.	ní.	ní.
He.	avan.	awan.
Father.	appan.	appan.
Hand.	kei.	kei.
Foot.	kál.	kál.
Eye.	kannu.	kanna.

Here we see the Tamil and Malayalim words are alike. When we consider too that the cases of the noun are almost identical in Tamil and Malayalim, and that the idioms of both languages are very similar, often the same, we readily see a strong relationship between them. What resemblance however can be seen between the form of the Malayalim words above and the corresponding English? None. English belongs to another family of languages altogether.

In the same way we can compare other languages, and class them according to their affinities. And the question we have now to ask is, to what family of languages does the Sanscrit belong? Or is it a language '*sui generis*'?

The most recent classification of languages that we have seen is in Lepsius's Standard Alphabet, which we copy just as it stands:—

LITERARY LANGUAGES.

A. Gender-languages.

- I. Japhetic (Indogermanic.)
- II. Semitic.
- III. Hamitic.

B. No-gender languages.

- I. Asiatic.
  - I. Turanic or Tataric.
  - II. Monosyllabic.
  - III. Isolated.
- II. Polynesian or Malayan (Oceanic.)

ILLITERATE LANGUAGES.

- III. Australian or Papuan.
- IV. African.
  - I. Primitive or South African.
  - II. Isolated or Middle African.
- V. American.

Now philologists have found reason to rank Sanscrit as one of the most important of the INDO-GERMANIC, or as they are sometimes called Indo-European, languages; the term indicating that the chief languages of Europe, and the Sanscrit of India, belong to the same family. Lepsius also calls this family Japhetic. The chief languages in this important class are, Sanscrit and its derivatives, Zend (the language of the Zendavesta, the sacred book of the ancient Persians), ancient and modern Greek, Latin, and its derivatives, and different Gothic and Celtic tongues, both ancient and modern, among which English is one. The SEMITIC family comprises Hebrew, Syriac, Arabic, and others. The HAMITIC includes the old Egyptian, the modern Coptic, and the Ethiopian and other African tongues. The TATARIC or TURANIAN family is that to which our own language Malayalim, as well as Tamil, Telugu, and Canarese, belongs. Other branches of this family are the languages spoken in Tatary, and Mongolia.

Let us now return to the Sanscrit, and endeavour to illustrate the reason for its being classed among the Japhetic family of languages. If in two languages we find a great number of roots of words coinciding, we may be sure that they have been derived from a common parent. The following list of words shews a relation between Sanscrit, Zend, Latin and Greek, but none between these and pure Malayalim.

Sanscrit.	Zend.	Greek.	Latin.	Malayalim.
dwi	dwa	duo	duo	രണ്ടു
tri tisaras(fem.)	tisaro (fem.)	treis	tres	മൂന്നു
chatwáras	chathwáro	tessares	quatuor	നാലു

panchan	panchan	pente	quinque	അഞ്ചു
shat	khsvas	hex	sex	ആറു
saptan	haptan	hepta	septem	ഏഴു
ashtan	astan	okto	octo	എട്ടു
navan	navan	hennea	novem	ഒമ്പതു
dasan	dasa	deka	decem	പത്തു
vinsati	visaiti	eikosi	viginti	ഇരുപതു
satam	satem	hekaton	centum	നൂറു
aham	azem	ego	ego	ഞാൻ
twam	túm	su	tu	നീ
sam		sun	con	കൂടെ
pari		peri	per	ചുറ്റും
upari	upairi	huper	super	മേൽ
upa		hupo	sub	കീഴെ
pra		pro	pro	മുൻ
antar		entos	inter	ഉൾ
pitri	paitar	patér	pater	അപ്പൻ
mátri		metér	mater	അമ്മ
bhrátri	brátar	(phratria)	frater	ആങ്ങള
duhitri	dughdhar	thugatér		മകൾ
nâman	náman	onoma	nomen	പേർ
madhu	madhu	methu		തേൻ
deva		theos	deus	
tára	stáre	aster	astrum	
dadámi	dadhámi	didómi	do	കൊടുക്ക
tishthámi	histámi	histémi	sto	നില്ക്ക
bhú		phuo	fui	ആക

These are a few examples chosen from a list of upwards of five hundred words, which Mr. Muir gives in his Sanscrit Texts, Part II, as common to Sanscrit, Zend, Greek or Latin, or as common to all of them. In very many cases the English word too belongs to the same family, as for instance,

SANSCRIT.	ENGLISH.
dwi	two
tri	three
saptan	seven
navan	nine
bráthri	brother
duhitri dughdhar, Zend	daughter
náman	name
tara stâre, Zend	star.

Hence it is that philologists have classed Sanscrit with Zend, Greek, Latin, and other European languages, under the general term Indo-European, Indo-Germanic, or Japhetic; the latter term being used in contradistinction to Semitic and Hamitic. The reasonableness of this will be seen still more

forcibly, if we examine the Malayalim synonymes also, scarcely one of which bears the least resemblance to the other four. Malayalim belongs to another tribe of languages. So again should we compare Sanscrit with any of the Semitic tongues, Hebrew for instance, or Arabic, we should find but few, if any, resemblances.

It is but natural to ask then, when we find languages bearing such strong proofs of relationship, as Zend, Sanscrit, Greek, and Latin, especially when we cannot discern the same relationship between them and other families of languages, how this similarity is to be accounted for. And the conclusion to which we must inevitably come is, that Zend, Sanscrit, Greek, and Latin, are derived from some older language, which now no longer exists. Indeed the four languages of which we are speaking are now, and have long been, themselves what are called *dead* languages; that is, they have long ceased to be *spoken*. And were it not that they have been preserved to us in written characters, all knowledge of them would have been lost long ago, and we should only know from their derivatives that some such languages must at one time have existed. For instance from comparing the Mahratti, Hindi, and Bengali, we should conclude that they were formed from some one older parent. Italian, French, and Spanish would equally tell of a common origin now no longer spoken. Now we do not intend to say that the relation between Sanscrit, Zend, Greek, and Latin, is so close as between the modern Languages of north India, which have their origin in Sanscrit; but the relation is still quite ample to warrant the certain conclusion, that they too have been derived from one parent tongue. And the reason why the similarity between these four languages, though sufficiently remarkable, is yet not so complete, as is the similarity between Mahratti, Hindi and Bengali, or Italian, French, and Spanish, for instance, is easily explained. For whereas the tribes in north India, whose languages are derived from the Sanscrit, and the tribes of Europe, whose languages are the offshoots of the Latin, are still in the countries either identical with, or bordering on those, in which their mother tongues were spoken, the ancient Bactrians, the Hindus, the Greeks, and the Latins, were already settled as separate nations in different parts of Europe and Asia, before any of the specimens of their languages, which have been handed down to us, were committed to writing. Language changes continually and rapidly, where writing is not known, from its original type; even the later Sanscrit is very different from the older language of the Vedas; so that if different portions of a people once speaking the same tongue were to be separated as widely from each other as the ancient Hindus, Greeks, and Latins

were, and were to remain so far separated for some time, until they formed distinct nations, before we could get a specimen of their language, all experience would warrant us in expecting, that by that time their languages, though still bearing marks of brotherhood, would have become widely different. The only thing that is at all likely to keep language from rapid changes, is a written literature; and even that will not stay the ravages of time. And when a language is not committed to writing at all, we must expect continual and considerable change. And this was the case in the early history of all languages. How far even a written language will change may be illustrated by the following example of the language of Saxon England in the seventh century,

Se this world gescop,
Godes gœst-sunu,

which in modern English is

He this world created
God's Spirit-Son.

In comparing, then, the Sanscrit, Zend, Greek, and Latin tongues, we find that they bear exactly that amount of similitude to each other, coupled at the same time with such differences, as would warrant us in supposing that they all originated from one and the same parent language, at a time considerably before the oldest portions of their literature, which have come down to us, were committed to writing.

We are now driven to another conclusion, which urges itself upon us with increasing force the more we study the languages of which we are speaking, which is, that the ancestors of the ancient Persians, Hindus, Greeks, and Latins, not only at one time spoke the same language, but must also have formed ONE NATION Here then from a comparative study of language we are able to state an historical fact.

Another fact is also brought to light in the comparison of these languages, which is, that since the Zend has a closer affinity to the Sanscrit, than either the Latin or the Greek, the clans, whose languages afterwards assumed the forms which we now call Latin and Greek, migrated from their original seats, before the fathers of the Hindús and the ancient Persians separated. On this subject we give a passage from Professor Müller, quoted by Mr. Muir in his Sanscrit Texts, Part II. page 288:—

"Zend in its grammar and dictionary is nearer to Sanscrit than any other Indo-European language. Many Zend words can be retranslated into Sanscrit simply by changing the Zend into their corresponding forms in Sanscrit.... Where Sanscrit differs in words or grammatical peculiarities from the northern members of the Arian family, it frequently coincides with Zend. The numerals are the same in all these languages up

to 100. The name for thousand, however, (*sahasra*) is peculiar to Sanscrit, and does not occur in any of the Indo-European dialects except in Zend, where it becomes *hazanra*....These facts are full of historical meaning; and with regard to Zend and Sanscrit, they prove that these two languages continued together long after they were separated from the common Indo-European stock."

The next question then that meets us is, where are we to look for the region whence these nations orginally migrated? And the answer undoubtedly is that these primeval seats must have been out of India, and most probably to the north-west. The discussion of this question, however, we must leave for another paper.

ഇരിമ്പുപാതയുടെയും

ആവിവണ്ടിയുടെയും ആരംഭം

([illegible]ാം പുറത്ത അവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം.)

കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിങ്കൽ എംഗ്ലാണ്ടിലെ കല്ക്കരി എടുക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇരിമ്പുപാതകളും വണ്ടിപ്പാതകളും സാധാരണമായി സ്വീകരിച്ചു തുടങ്ങി എന്നു കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ ഞങ്ങൾ വായനക്കാരോടു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഈങ്ങനത്ത പാതകൾ കൊണ്ടുള്ള ഉപകാരം തെളിവു തന്നെ. എന്തെന്നാൽ ഒരു വണ്ടി നിരപ്പും മിനുസവുമില്ലാത്ത വഴികളിൽ കൂടെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു [illegible] ശക്തി മതി [illegible] കൂടെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു [illegible] യി വന്നതിന്റെ ശേഷം [illegible] കരി [illegible] വണ്ടികൾ ഓടിച്ചു വന്നു. എന്നിട്ടും [illegible] കരികൾ വലിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നിടത്തോളം വണ്ടികളെ ഒരിക്കൽ ആയിട്ടു എത്രയും കൂടിയ വേഗതയോടെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ തക്ക ഒരു സഞ്ചാര ആവിസൂത്രം ആരും കണ്ടു പിടിച്ചിട്ടില്ലാഞ്ഞു. ഒരു സഞ്ചാര സൂത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നായിട്ടു കഴിച്ചിട്ടുള്ള ചില ആദ്യ പ്രയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. എന്തെങ്കിലും അവയിൽ ഒന്നും വളരെ കാലത്തേക്കു സാദ്ധ്യത്തിങ്കൽ വന്നില്ല. സാക്ഷാൽ സഫല

മായ ആദ്യ ആവിവണ്ടികൾ ൧൮൧൪ൽ യോൎക്ക്ഷേ റിൽ ലീഡ്സിൽ വെച്ചു ഉണ്ടാക്കിയവയായിരുന്നു. അവ യെ മിഡില്ടനിലെ കല്ക്കരിഖനിയിൽനിന്നു ലീഡ്സി ലേക്കു എത്തുന്നതായ ഏകദേശം ൩ൽ മൈൽ അകല മുള്ള ഒരു ഇരിമ്പു പാദയിൽ ഓടിച്ചു വന്നു. അവ ആ അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രധാന വിസ്മയങ്ങളിൽ ഒ ന്നായി തീരുകയും എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അന്യർ വന്നു കാണുകയും ചെയ്തു. ൧൮൧൬ാമാണ്ടിൽ എമ്പ്രദോ രായി തീൎന്ന റസ്സിയായിലെ നിക്കൊലാസു എന്ന കീ ൎത്തിപ്പെട്ട പ്രഭു ൟ ആവിവണ്ടികളുടെ പ്രയോഗത്തെ ഗ്രഹിച്ചു അതിശയം കൂറി. ഒരു ആവി സൂത്രം കല്ക്കരി കേററിയ മുപ്പതു വണ്ടികളെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. എന്നാൽ അതിന്നു ഒരു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു ഏകദേശം മൂന്നേകാൽ മൈൽ വഴി ഓടുവാനേ വേഗമുണ്ടായിരു ന്നുള്ളൂ. അതു ഒരു മനുഷ്യന്നു നടക്കാകുന്നതിലും തുലോം സാവധാനമത്രേ. ആകയാൽ ആവിവണ്ടി വൎത്തക ലോകത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ള പ്രകാരം മുഖ്യസ്ഥിതിയിൽ ആ കുന്നതിന്നു മുൻപേ വളരെ വേല കഴിച്ചു നന്നാക്കു ന്നതു ആവശ്യമായിരുന്നു.

നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ഇരിമ്പുപാദകളുടെയും ആ വിവണ്ടികളുടെയും കാരണഭൂതന്റെ പേർ ജോൎജ്ജു സ്റ്റീ ഫെൻസൻ എന്നത്രേ. ആയാളിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനി ന്നു നല്ല സ്വഭാവത്രാണികൾ ഉള്ള ഒരുത്തന്നു തന്റെ അദ്ധ്വാനസ്ഥിരതകൊണ്ടു എന്തുമാത്രം ചെയ്യാമെന്നുള്ള തിന്നു ഒരു വിശേഷ ദൃഷ്ടാന്തം നമുക്കു കാണ്മാനുണ്ടു. ജോൎജ്ജു സ്റ്റീഫെൻസൻ ജനിച്ചതു ൧൭൮൧ാമാണ്ടിൽ ഇം ഗ്ലാണ്ടിന്റെ വടക്കുള്ള കല്ക്കരി പ്രദേശങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ന്യൂകാസ്സിലിന്നരികെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ആയിരുന്നു. അവന്റെ അപ്പൻ കല്ക്കരിക്കുഴിയിൽനിന്നു വെള്ളം തേകുന്ന ആവിസൂത്രത്തിൽ ശേവുകനായ ഒരു എളിമ പ്പെട്ട വേലക്കാരനായിരുന്നു. ഇവൻ പാവപ്പെട്ടവനാ യിരുന്നതുകൊണ്ടു ഇവന്റെ ആറു മക്കളും എത്രയും ചെ റുപ്പത്തിൽ തുടങ്ങി അവരവരുടെ അഷ്ടിക്കു വേണ്ടി വേല ചെയ്യേണ്ടി വന്നു. അവരിൽ രണ്ടാമനത്രേ ജോ ൎജ്ജു. അങ്ങിനെ ജോൎജ്ജു സ്റ്റീഫെൻസൻ ഒരു കൊച്ചുചെ റുക്കൻ എന്നുള്ള മുറെക്കു കിട്ടിയ വേല ഒരു പാവപ്പെട്ട വിധവയുടെ ഗോക്കളെ സൂക്ഷിക്കയായിരുന്നു. പിന്നീടു

ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹത്തരമായ യന്ത്രവാദികളിൽ ഒരുത്തനായിത്തീരുവാനിരുന്ന ൟ ചെറുക്കന്ന ൟ വേലയിൽ വെച്ചു ദിവസം ഒന്നിന്നു രണ്ടു പെൻസ് ആയതു രണ്ടും ചിലപ്പാനവും ഷ്ക്കം വീതം തടെഞ്ഞു വന്നു. പിന്നിട്ട അവന്നു കുറേക്കൂടെ പ്രായം ചെന്നപ്പോൾ അവൻ കുതിരയെയും കൊണ്ടു നടന്നു ഉഴവു ചെയ്തു. അപ്പോൾ അവന്നു ദിവസന്തോറും നാലു പെൻസ് വീതം കിടെച്ചു പിന്നത്തേതിൽ അവൻ ഒരു ജലസൂത്രത്തെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ അവന്റെ അപ്പന്നു സഹായിക്കുന്നതിന്നു കൂടെയായി. പതിന്നാലു വയസ്സായപ്പോൾ ദിനം ഒന്നിന്നു ഒരു ഷില്ലിങ്ങു ആയതു പതിന്നാലു ഷ്ക്കം വീതം കിട്ടി. ഒടുക്കം അവൻ ഒരു കല്ക്കരിക്കുഴിയിൽ യന്ത്രികനായിതീൎന്നു. അപ്പോൾ ആയിരുന്നു അവൻ യന്ത്രമുണ്ടാക്കുവാൻ പഠിച്ചു തുടങ്ങിയതു. അപ്പോൾ തന്നെയും ജോൎജ്ജു സ്ടീഫെൻസന്നു പഠിപ്പാൻ വളരെ കാൎയ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവന്നു വായിക്കാറാകുന്നതിന്നു മുൻപേ അവൻ നന്നാ മുതിൎന്നുപോയി. അവന്റെ അമ്മയപ്പന്മാർ തുലോം പാവപ്പെട്ടവരായിരുന്നതുകൊണ്ടും ജോൎജ്ജു തന്റെ അഹോവൃത്തിക്കായിട്ടു കുഞ്ഞിലേ വേല ചെയ്യേണ്ടി വന്നതുകൊണ്ടും അവനെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഒരിക്കലും അയച്ചിട്ടില്ലാഞ്ഞു എങ്കിലും വിദ്യെക്കു അവന്നു അത്ര വലിയ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ നിദാന വേല കഴിച്ചും വെച്ചു ഒരാഴ്ചയിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഒരു രാപ്പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകയും വേഗത്തിൽ വായിപ്പാനും എഴുതുവാനും പ്രാപ്തനായിതീരുകയും ചെയ്തു. അവൻ തന്റെ ആയുസ്സു മുഴുവനും വലിയ സൂത്രസാമൎത്ഥ്യത്താലും മുടങ്ങാത്ത അദ്ധ്വാനത്താലും കീൎത്തിപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. അതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു പിന്നത്തേതിൽ തന്റെ അപ്പനെപ്പോലെ യന്ത്രമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു കേൾവിപ്പെട്ടവനായി തീൎന്ന അവന്റെ മകനായ റോബെൎത്തിനെ ചെറുപ്പത്തിലേ പഠിപ്പിച്ചതു എങ്ങിനെയെന്നു അവന്റെ വാക്കുകൊണ്ടു നമുക്കു അറിയാം. വളരെക്കാലം പിൻപു ന്യൂക്കാസ്ത്ലിൽനിന്നു ദാൎലിങ്ങ്തൊനിലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാത തീൎന്നു ആദ്യം [illegible]ണ്ടിയോടിക്കുന്ന അന്നു അവൻ പറെഞ്ഞതാവിതു, എന്റെ ൟ തൊഴിലിന്റെ ആരംഭത്തിൽ റോബെൎത്തു ഒരു കൊച്ചനായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ പഠിത്വത്തിൽ എത്ര കുറവുള്ളവനാ

യിരുന്നു എന്നു ഞാൻ കണ്ടു. അവന്നു ആ കുറവു വരാ
തിരിപ്പാനായിട്ടു അവനെ ഒരു നല്ല പള്ളിക്കൂടത്തിൽ
ആക്കി നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിക്കെണമെന്നു ഞാൻ നിശ്ച
യിച്ചു. ഞാൻ ഒരു നിൎഗ്ഗതിക്കാരനായിരുന്നിട്ടും ആ കാൎയ്യം
ഞാൻ എങ്ങിനെ സാധിച്ചു എന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നു
ന്നു? ഞാൻ എന്റെ പകലത്തെ വേല കഴിച്ചും വെച്ചു
രാത്രിയിൽ പോയി എന്റെ അയല്ക്കാരുടെ നാഴികമണി
കൾ നന്നാക്കി കൊടുത്തു. അങ്ങിനെ ഞാൻ എന്റെ
മകനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവുണ്ടാക്കി.” ഇങ്ങന
ത്തവൻ ശുഭപ്പെടുവാനുള്ളവൻ തന്നേ സംശയമില്ല. അ
വൻ മിച്ചമുള്ള സമയമൊക്കെയും മുതലാക്കി. താനേതന്നേ
പഠിക്കുന്നതിനുണ്ടായ ഒരു സമയത്തെയും വൃഥാകളയാ
തെ അവൻ എല്ലായ്പ്പോഴും പുതിയ കാൎയ്യങ്ങളെ പഠിച്ചു
കൊണ്ടിരുന്നു. യന്ത്രപ്പണിയെ കുറിച്ചു എന്നതിൽ പ്ര
ത്യേകം ആവിസൂത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠിത്വം അവന്റെ
മുഖ്യാനന്ദമായിരുന്നു. അവന്റെ ചെറുവീടു മാതൃകകളും
ആവിസൂത്രങ്ങളും യന്ത്രങ്ങളും വെച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്ന
ഒരു മാതിരി വിസ്മയ പീടികയായിരുന്നു എന്നു പറയ
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവന്നു ൨൧ വയസ്സായപ്പോൾ ആ
ണ്ടിൽ ആയിരം രൂപാ ശമ്പളമാകെ ഒരു കല്ക്കരിക്കുഴി
യിൽ സൂത്രപ്പണിക്കാരനായിട്ടു അവൻ പതിഞ്ഞു. ആ
വേലയിൽ വെച്ചു ആവി സൂത്രങ്ങൾ നടത്തിക്കുന്നതി
നും കേടു തീൎക്കുന്നതിന്നുമുള്ള സമൎത്ഥതെക്കു അവൻ
കേൾവിപ്പെട്ടവനായി തീൎന്നു. ൟ സ്ഥലത്തു വെച്ചായി
രുന്നു കല്ക്കരി കേറ്റുന്ന വണ്ടികളെ വലിച്ചു കൊണ്ടു
പോകുവാനായിട്ടു അവൻ നല്ലപ്പോൾ ഒരു ആവിവ
ണ്ടിയെ ഉണ്ടാക്കിയതു. അവൻ മുൻപെ തന്നേ മേൽ
പറെഞ്ഞ ലീഡ്സിൽ വെച്ചു ആവിവണ്ടികളെ കണ്ടിട്ടു
ണ്ടായിരുന്നു..അവയെക്കാൾ വേഗത കൂടുന്ന ഒരു യന്ത്രം
ഉണ്ടാക്കെണമെന്നു അപ്പോൾ അവൻ മനസ്സിൽ കരു
തി. ൟ സാധ്യത്തിലേക്കു അവൻ നന്നാ പ്രയത്നങ്ങൾ
കഴിച്ചു. ഒടുക്കം ആ വേലകൾ ശുഭമായി തീരുകയും
ചെയ്തു. അവൻ പിന്നെയും ഒരു യന്ത്രം ഉണ്ടാക്കി. അ
തിന്നു മുൻപിൽ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള യന്ത്രത്തെ ഒക്കെക്കാൾ അ
തിന്നു വിശേഷം കൂടിയിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അതു
ഫവൃഫന്തൽ ഏതു കല്ക്കരിക്കുഴിവകെക്കുണ്ടാക്കപ്പെട്ടുവൊ
അവിടെ ഇന്നേവരെ അതു വേല ചെയ്യുന്നുണ്ടു എന്ന

ങ്ങൾ വ്യവസ്ഥയായി വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ജോർജ്ജസ്റ്റീഫെൻസൻെറ ശ്രമങ്ങൾ ഇതുകൊണ്ടും നിന്നില്ല. അവൻ വഴികൾ തീരുന്നതിനെയും ആവിവണ്ടിയുടെ സാദ്ധ്യത്തെയും എങ്ങിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടു എന്നും സദാ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻെറ അറിവു വൎദ്ധിക്കുന്തോറും അതിനെ ശോധന ചെയ്യുന്നതിന്നും അപ്പൾ ഉപ്പോൾ സമയവും കിട്ടി. അവൻ ഒന്നാമതുണ്ടാക്കിയ ആവിവണ്ടികൾ പ്രയോഗിച്ചതു കില്ലിങ്ങ്വൊത എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലത്തായിരുന്നു. അവയുടെ ഫലസിദ്ധികൊണ്ടു ഹെല്ലൻ എന്ന ഒരു സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന കല്ക്കരിക്കുഴിയിൽനിന്നു കല്ക്കരി കപ്പലിൽ കേററുന്നതിന്നു വ്വ മൈൽ ദൂരത്തോളം ഒരു ഇരിമ്പുപാദയിടുന്നതിന്നു ഇവനെ ആക്കി. ൟ ഇരിമ്പുപാദ വകെക്കു ഓരോന്നു നൂര് രൻ ഭാരം വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകത്തക്കതിൽ അഞ്ചു ആവിവണ്ടികൾ അവൻ ഉണ്ടാക്കി.

ആവിവണ്ടിയുടെ ശക്തികൾ നന്നാ പൂൎണ്ണമായി പരക്കുന്നതിന്നുള്ള സമയം അപ്പോൾ അടുത്തിരിക്കയായിരുന്നു. ൟ സമയത്തു ലിവെർപ്പൂലും മാൻചെസ്റ്ററും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടം ദിവസേന വൎദ്ധിച്ചു. ഒരിടത്തുനിന്നു മറെറാരിടത്തേക്കു വസ്തുക്കൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നുണ്ടായിരുന്ന തോടുകൾ ചരക്കുഴിവിന്നു ശരിയിട്ടു വരുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു. ലിവെർപ്പൂൽ എന്നതു അമെറിക്കായിൽനിന്നും ലോകത്തിൻെറ മററു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പഞ്ഞി വന്നിറങ്ങുന്ന തുറമുഖം ആകുന്നു. ആ പഞ്ഞി മാൻചെസ്റ്ററിൽ കൊണ്ടുപോയി നൂലായിട്ടും തുണിയായിട്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു നഗരത്തിൽനിന്നു മറേറാന്നിലേക്കു കൊടുത്തയക്കുന്ന പഞ്ഞിയുടെ തൂക്കസംഖ്യ ൻ വൎഷത്തിനിടയിൽ ③ കോടി റാത്തലോളം കൂടുതലുണ്ടായി. പഞ്ഞി പലപ്പോഴും ലിവെർപ്പൂലിൽ വന്നിറങ്ങിയാൽ എറിയ നാൾ അവിടെനിന്നു കൊണ്ടുപോകാതെ ഇരുന്നുപോയിട്ടുണ്ടു. ഐക്യനാടുകളിൽനിന്നു അത്ലാന്തിക്കു കടന്നു എംഗ്ലാണ്ടിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനേക്കാൾ അധികം സമയം പിടിക്കും ചരക്കുകൾ ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻചെസ്റ്ററിലേക്കു കേററി അയക്കുന്നതിന്നു. അതിനാൽ ലിവെർപ്പൂലിലും മാൻചെസ്റ്ററിലും ഉള്ളവ്യാപാരികൾക്കു പഞ്ഞി ഇതിലും നിമിഷം മാൻചെസ്റ്ററിലേക്കും അവരുടെ കയ്യിലുള്ള ചരക്കുകൾ ലിവെർപ്പൂലിലേക്കും

കടത്തുന്നതിന്നു വല്ല പുതിയ വഴിയുമുണ്ടായെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നു എന്നു ആഗ്രഹിച്ചു. ഒരു ഇരിമ്പുപാദയുണ്ടാക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചാറെ അതു കുറേ കാലത്തേക്കു നടന്നില്ല. അതിനിടയിൽ എംഗ്ലാണ്ടിന്റെ വടക്കു ഡാർലിങ്ങ്ടന്നും സ്റ്റോക്ടന്നും മദ്ധ്യേ ഒരു ഇരിമ്പുപാദയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുള്ള വേലയിൽ ജോർജ്ജ് സ്റ്റീഫെൻസൻ ഏൎപ്പെട്ടു. ആ പാദയിൽ അവൻ തന്നെ ഉണ്ടാക്കിയ ആവിവണ്ടിയെ പ്രയോഗിച്ചു. ഇതു വഴിയാത്രക്കാൎക്കും സാധാരണ കച്ചവടത്തന്നുമായിട്ടു ഉണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ ഇരിമ്പുപാദയായിരുന്നു. ആ സമയത്തു ആവിവണ്ടി ഒരു മണിക്കൂറിനിടയിൽ ൬ മുതൽ ൧൨ മൈൽ വരെ മാത്രമേ ഓടിയുള്ളു എന്നു വരികിലും ഇതു ഒരു കീൎത്തിപെട്ടതായും സഫലമായും ഉള്ള ആരംഭമായിരുന്നു. ൟ വണ്ടി ഓടിച്ചു തുടങ്ങിയ അന്നു ഒന്നാം ആവിവണ്ടി ൩൪ വണ്ടികളെ വലിച്ചുംകൊണ്ടു ഓടി. അവയിൽ ചരക്കു കൂടാതെ ൪൫൦ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുംകൂടെ എല്ലാം കൂടെ ഏകദേശം ൯൦ ടൺ ഭാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. കുറെ വൎഷത്തിനിടയിൽ ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻചെസ്റ്ററിലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാദ പണി തുടങ്ങി. ജോർജ്ജ് സ്റ്റീഫെൻസനെ യന്ത്രവാദിയായിട്ടും നിശ്ചയിച്ചു. ൟ പാദ വെട്ടുന്നതിൽ വെച്ചു വളരെ പ്രയാസങ്ങളെ ജയിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. മുഖ്യമായിട്ടു മുന്തിയ ജന്മികളുടെ വിരോധത്തെ തന്നേ അവരിൽ പലക്കും തങ്ങളുടെ നിലം പുരയിടങ്ങളിൽ കൂടെ ഇരിമ്പുപാദ ഇടുന്നതിൽ വെച്ചു കട്ടിയായ വിരോധമുണ്ടായി. അന്നുണ്ടാക്കിയ വിരോധങ്ങളിൽപലതും ഇന്നു ദോഷതമെന്നിരിക്കുന്നു. ഇരിമ്പുപാദയെ പറ്റി വൎത്തമാന കടലാസുകളും ചെറിയ പുസ്തകങ്ങളും എഴുതിയുണ്ടാക്കി. ൟ യന്ത്രത്തിന്റെ ഇരെപ്പും ഭയങ്കര കാഴ്ചയും കൊണ്ടു പശുക്കൾ പെറുകയും പിടക്കോഴികൾ മുട്ടയിടുകയും ചെയ്കയില്ല എന്നും, കുതിരകൾ വെരുണ്ടു അവയുടെ പുറത്തിരിക്കുന്നവരെ കൊല്ലുമെന്നും, പുകക്കുഴലിൽനിന്നു തീ തെറിച്ചു വീടുകൾ ദഹിച്ചുപോകുമെന്നും യന്ത്രത്തിന്നു തീ കൊടുക്കുന്നവർ വെന്തുപോകുന്നതുകൂടാതെ വണ്ടിയിൽ ഇരിക്കുന്ന വഴിയാത്രക്കാരും ഭസ്മമായിപ്പോകുമെന്നും, ഒരു മണിക്കൂറിനിടയിൽ ൩൦ മൈലിൽ അധികം ഓടിയാൽ അതിൽ ഇരിക്കുന്നവർ ചത്തുപോകുമെന്നും ജനങ്ങളോട പറെഞ്ഞു പിടിപ്പിച്ചു. കുതിര കെട്ടിയ

57998

വണ്ടിയെക്കാൾ ഇതു ഇരട്ടി നിമിഷം ഓട്ടമെന്നുള്ളതു
തന്നെ ഹാസ്യമായിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ജോൎജ്ജ
സ്റ്റീഫെൻസൻ പേടിച്ചില്ല. ഇരിമ്പുപാതയുടെ സംഗ
തികളെപ്പററി അന്നുള്ള ആളുകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന മൂഢ
തയും അവരുടെ ഇടയിൽ പരക്കവെ ഉണ്ടായിരുന്ന ദു
ൎന്നിശ്ചയങ്ങളും കൊണ്ടു ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻചെ
സ്റ്റരിലേക്കു ഇട്ടുവന്ന പാതയുടെ നിവൃത്തിക്കു പാൎലി
യാമെന്തു എന്ന ആലോചന സഭയുടെ അനുവാദം കി
ട്ടുന്നതിന്നു വളരെ പ്രയാസമുണ്ടായി എന്നു വരികിലും
ഒടുക്കം അവർ സമ്മതിക്കയും പാത തീരുന്നതിന്നും ജോ
ൎജ്ജസ്റ്റീഫെൻസൻ ഉണ്ടാക്കിയ ആവിവണ്ടിക്കു എന്തു
ചെയ്വാൻ കഴിയും എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നും ഇടവരി
കയും ചെയ്തു. ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നും മാൻചെസ്റ്ററി
ലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാത തീൎന്നപ്പോൾ പ്രധാനന്മാർ കൂടി
ഒരു ദിവസം നിശ്ചയിച്ചു, അന്ന ആ പാതയിൽ ഓടി
ക്കുന്നതിലേക്കു നല്ല ആവിവണ്ടി ഏതോ അതുണ്ടാക്കിയ
വന്നു ൫൦൦൦രൂപാ സമ്മാനം കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം പറ
ഞ്ഞുവെച്ചു. ഒരു മണിക്കൂറു കൊണ്ടു പത്തുമൈലിൽ അധി
കം ഓടെണ്ടാമെന്ന അവൎക്കു അഭിലാഷം ഇല്ലാഞ്ഞു. ജോ
ൎജ്ജസ്റ്റീഫെൻസൻ ഒരു ആവിവണ്ടിയുണ്ടാക്കി സമ്മാന
വും വാങ്ങിച്ചു. അതു ൧൩ ടൻ ഭാരമേററപ്പെട്ട വണ്ടികളെ
യും കൊണ്ടു നിരന്തരം ഒരു മണിക്കൂറിനിടയിൽ ൧൫
മൈൽവീതം ഓടി. കൂടിയ വേഗത ഒരുമണിക്കൂറിന്നു ൩൦
മൈൽ അതായതു പ്രധാനികൾ നിശ്ചയിച്ചതിൽമൂന്നിര
ട്ടിയായിരുന്നു. എംഗ്ലാണ്ടിന്റെ പല ഭാഗത്തുനിന്നും അ
നേകം ജനങ്ങൾ വന്നുകൂടി അതിശയംകൂറുകയും ചെയ്തു.
ജനങ്ങൾക്കു അതിൽ പിന്നെ ആവിവണ്ടിയുടെ ശക്തി
യിൽ സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നു മുതൽ ആകുന്നു
ഇരിമ്പുപാതയുണ്ടായ കാലം നാം എണ്ണി വരുന്നതു.
ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻചെസ്റ്ററിലേക്കുള്ള പാത
യിൽ ആദ്യം വണ്ടി ഓടിച്ചതു ൧൮൩൦ മാണ്ടു കന്നിമാ
സം ൧൫നു ആയിരുന്നു. അന്നു അവിടെ ബഹു ആളു
കൾ അതു കാണുന്നതിന്നു വന്നു കൂടി. ഒരു മണിക്കൂറി
നിടയിൽ മുപ്പതു നാല്പതു എംഗ്ലീഷു നാഴികകൾ അക
ലെ വണ്ടി ഓടുന്നതു കണ്ടതിൽ വെച്ചുണ്ടായ അവരു
ടെ വിസ്മയവും വലുതായിരുന്നു. അതിൽ പിന്നെ സഞ്ചാ
രത്തിന്റെ വേഗത അതിലും തുലോം കൂടിപ്പോയി. ഇ

പ്പോൾ ഒരു ആവിവണ്ടി ഒരു മിനുട്ടറ നേരം കൊണ്ടു
ഒരു മൈൽ വഴി ഓടുന്നതു അപൂൎവ്വകാൎയ്യമല്ല. ൟ ഇരിമ്പു
പാദവകെക്കു ൭൨൦ ലക്ഷം രൂപാ (൭, ൨൦൦, ൦൦൦ പൌണ്ടു)
ചിലവുണ്ടായിരുന്നു അതുകൊണ്ടു കച്ചവടക്കാൎക്കു ആണ്ടു
തോറും ൨൪ ലക്ഷം രൂപാ അതായതു ൨൪൦, ൦൦൦ പൌണ്ടു
ലാഭവുമുണ്ടു. സ്ടീഫെൻസൻ ലിവെൎപ്പൂലിൽനിന്നുമാൻ
ചെസ്റ്ററിലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാദയും അതിൽ കൂടെ ഓ
ടിക്കേണ്ടുന്നതിന്നു ആവിവണ്ടിയും സഫലമായ നടപ്പു
സ്ഥിതിയിലാക്കിയപ്പോൾ അവൻ തന്റെ ആയുസ്സി
ലെ വലിയ വേല തികെച്ചു എന്നു തന്നെ പറയാം. പ
രിതാപത്തെയും സൂക്ഷണത്തെയും അദ്ധ്യവസായം ചെയ്തു
കൊണ്ടും, പരിജ്ഞാനത്തിന്റെ സിദ്ധികളെ സൂക്ഷ
ത്തോടെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും, എത്ര മേൽ നിസ്സാരമെ
ന്നു ആദ്യ ദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയതായ യാതൊരു സംഗ
തിയെയും സൂചകത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ചുകളയാതെയും,
ഒരിക്കൽ പോലും ഇളക്കിക്കളവാൻ വഹിയാത്ത സ്വ
ബോധത്തോടും ഒരു നാളും തട്ടിച്ചുകളവാൻ വഹിയാത്ത
നിശ്ചയത്തോടും കൂടെ തന്റെ മനോഭാവത്തെ മുറുകെ
പിടിച്ചുകൊണ്ടും, തനിക്കുണ്ടായ അല്പ സഹായത്തോടും
മനോധൈൎയ്യത്തോടും കൂടെ സകലവിധ പ്രയാസങ്ങളു
ടെയും വിരോധങ്ങളുടെയും മുൻപാകെ ഇരിമ്പുപാദക
ളിലെ ആവിവണ്ടി നിബന്ധനത്തെ ഉറെപ്പാക്കി. ൟ
കാൎയ്യം നിവൃത്തിച്ചതിൽ വെച്ചു മേസ്റ്റർ സ്ടീഫെൻസൻ
ലോകത്തിന്റെ പ്രശിഷ്ട വൎദ്ധനെക്കു വേണ്ടി തന്റെ
പ്രായത്തിൽ യാതൊരുത്തനെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ
ക്കാൾ അധികം ചെയ്തു എന്നു നിശ്ചയം പറയുന്നതിൽ
മേൽ പറഞ്ഞ കാൎയ്യങ്ങൾ അധിക പ്രസംഗം അല്ലാ
യിരിക്കേണം. മനുഷ്യരുടെ ഉപകാരത്തിന്നു ഉതകുന്നതാ
യിട്ടു അച്ചടി സൂത്രം കണ്ടുപിടിച്ചതൊഴികെ മറെറാരു
സൂത്രവും ഇരിമ്പുപാദയാവിവണ്ടികളോടു തുല്യമായിട്ടു
പറവാൻ ഇല്ല. പണ്ടത്തെ കാലങ്ങളിൽ ഒരു പാലം പ
ണിയിക്കുന്നവനെയും നഗരങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും തമ്മിൽ
പരസ്പര സംസൎഗ്ഗത്തിന്നു ഇടയാകുവാൻ തക്കവണ്ണം
ഒരു വഴിയുണ്ടാക്കുന്നവനെയും ഒരു പരോപകാരി എന്നു
വിചാരിച്ചു വന്നു. ജാതിയോടു ജാതിയെ യോജിപ്പിക്ക
യും ലോകത്തിന്റെ അറുതികളെ ഇപ്പോൾ ഝടുതിയിൽ
ഒന്നിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതായ ആവിവണ്ടി ഇരിമ്പു

പാദ നിബന്ധനത്തെ കണ്ടു പിടിച്ചു ഇവൻ തന്റെ സമസൃഷ്ടികളായ മനുഷ്യൎക്കു എത്ര മഹാ വലിയ ഒരു പരോപകാരിയായിതന്നു എന്നു തോന്നുന്നു ?

വേദ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു

ഒരു സംവാദം.

(൭-ാം പുറത്തു നിറുത്തിയ ശേഷം)

കുറയ ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടു സാംഖ്യദൎശനത്തെ അനുസരിച്ചവരിൽ ചില പണ്ഡിതന്മാർ ആ ദൎശനക്കാരുടെ ശാസ്ത്രത്തെ നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിച്ചവനായ ഗുരുദാസപണ്ഡിതരുടെ വീട്ടിൽ തങ്ങളുടെ എംഗ്ലിഷു സ്നേഹിതനുമായിട്ടു പറെഞ്ഞു ബോധിച്ചിരുന്നപ്രകാരം ഒരുമിച്ചു കൂടിയപ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ വന്നിരുന്നും കൊണ്ടു സായ്പു പറെഞ്ഞതാവിതു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. ൟശ്വരൻ ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു സാംഖ്യകാരികയിൽ കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെക്കൂടാതെ കപിലൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ സൂത്രങ്ങളെയും ൟയിട ഞാൻ വായിച്ചു മനസ്സിൽ ആക്കി. ഇപ്പുസ്തകങ്ങളിൽ നല്ലതായിട്ടു വളരസ്സംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ഇക്കാലത്തിലേ മഹാവിദ്വാന്മാരു തന്നെയും സമ്മതിക്കുന്ന അനേകം ഒത്ത പ്രമാണങ്ങൾക്കായിട്ടു അവ മുറപോലെ വാദിക്കുന്നുമുണ്ടു. എന്നാൽ നാം ൟ വ്യവഹരിപ്പാൻ പോകുന്ന കാൎയ്യത്തെപ്പറ്റി അവയിൽക്കാണുന്ന യുക്തികൾ ശരിയേ ഊനമുള്ളവയായിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമായിരുന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു തങ്ങളുമായിട്ടു സംസാരിപ്പാൻ ഇനിക്കു അപേക്ഷയുണ്ടു. ൟ സംഗതിയെ യോഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ കപിലൻ പ്രത്യേകമായി വ്യവഹരിക്കുന്നില്ല എന്നു ആദ്യമേ തന്നേ മനസ്സിൽക്കരുതുവാനുള്ളതാകുന്നു. അവൻ അതിനെക്കുറിച്ചു മററു വ്യവഹാരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും വേറുവിട്ടു സംഗതിവശാലുമേ പറെയുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇത്ര മുഖ്യമായ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു അങ്ങനെ വഴി മദ്ധ്യേ എന്ന പോ

ലെ വ്യവഹരിച്ചാൽപ്പോരാ. ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടാ യിരുന്നാൽ അവനെക്കുറിച്ചു സത്യമായുള്ള അറിവു എ ല്ലാവനും എത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കേണം. ദൈവം മനുഷ്യർക്കു ജീവകർത്താവും സകല നല്ല വസ്തുക്കളുടെയും ദാതാവുമാകയാൽ കപിലൻ ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു അ ത്ര ചുരുക്കമായിട്ടും സാരമില്ലാത്തവണ്ണവും പറയുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ ൟ ഉപദേശത്തിന്റെയും അതിലേക്കാ ര്യമാകുന്ന മഹാത്മാവിന്റെയും വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചു ത ക്കതായുള്ള വിചാരം അവനു ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തെ ളിവു തന്നേ. ഉപലംഭത്തെക്കുറിച്ചു അവൻ പറഞ്ഞി ട്ടുള്ള ലക്ഷണം ൟശ്വരൻ എന്നുള്ള മൂർത്തിയോടു ചേരു മോ എന്നു ശോധന ചെയ്യുന്നതിൽ ദൈവം ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധമല്ലെന്നു അറെപ്പുകൂടാതെ അവൻ പറയുന്നു.

ഗുരുദാസൻ. ഉള്ളതുതന്നേ. എന്നാൽ ദൈവം ഇല്ലെ ന്നു അവൻ വെറും വാക്കായിട്ടല്ല, അതിനെ സാധി പ്പാൻ ചില യുക്തികളെയും കൂടെപ്പറയുന്നുണ്ടു. അവ യിൽ മുഖ്യമായതു "സ്വതന്ത്രരിൽ എങ്കിലും ബദ്ധന്മാ രിൽ എങ്കിലും ദൈവം രണ്ടും ആകുന്നില്ല. ഏതുവിധ മായാലും അവൻ അശക്തൻ ആകേയുള്ളൂ."

കപിലന്റെ താല്പര്യം പതഞ്ജലി വിവരിക്കുന്ന പ്രകാ രം, പ്രകൃതിയോടു സംബന്ധിക്കയാൽ ആത്മാവിന്നു വരുന്ന അജ്ഞാനം പിണക്ക അഹങ്കാരം ആഗ്രഹം എ ന്നിങ്ങനെയുള്ളവയിൽനിന്നു ദൈവം രഹിതനായിരു ന്നാൽ അവനു സൃഷ്ടിപ്പാൻ അപേക്ഷ വരികയില്ല. എന്നാൽ അവൻ പ്രകൃതിയോടു ചേർന്നു അതിനാൽ ബ ന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ അപേക്ഷകളാലും ക റകളാലും ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നതാകകൊണ്ടു അവനു സൃ ഷ്ടിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഏതു വിധമായാലും വല്ലതും സം ഭവിപ്പിപ്പാൻ അവൻ അശക്തനാകേയുള്ളൂ. ആകയാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു പരപ്പൊരുൾ ഉള്ളതല്ല.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. കപിലന്റെ ൟ യുക്തി തീരെ ദു ർബ്ബലം എന്നു എന്റെ പക്ഷം. എന്തെന്നാൽ ഒന്നാവതു മനുഷ്യർ ദേവകൾ മുതലായവർക്കുള്ള രാഗാദികളോടു കൂടി യ ഒരു മൂർത്തിക്കു ഒന്നും സാധിപ്പാൻ വശമാകയില്ലെന്നു അവന്റെ യുക്തിയിൽ അന്തരമായിരിക്കുന്ന ഉപന്യാ സം അസത്യമാകുന്നു. കുലാലൻ തന്തുവായൻ മുതലായ വേലക്കാർ രാഗാദികളോടു കൂടിയ മനുഷ്യർ തന്നേ എ

ങ്കിലും അവർ ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ ഏൎപ്പെട്ടു പുതിയ വസ്തുക്കളെച്ചമെക്കുന്നുണ്ടു. ദൈവവും രാഗാദികളുള്ളവൻ എന്നിരുന്നാലും അവന്റെ വലിയ ശക്തിക്കു തക്കവണ്ണം വിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു പുതുമാതിരി വസ്തുക്കളെ അവനുണ്ടാക്കാം എന്നതിന്നു പിന്നെ എന്തു വിരോധം. പിന്നെയും ഈശ്വരൻ ഒന്നുകിൽ നിൎഗ്ഗുണൻ അല്ലെങ്കിൽ ദുൎഗ്ഗുണൻ ആയിരിക്കേണം എന്നു വാദിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ സൽഗ്ഗുണനായിരിക്കാമെല്ലൊ. അവൻസകലത്തിന്റെയുംകൎത്താവാകയാൽ സകലത്തിലും വിശിഷ്ടനും എല്ലാററിനെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠനുമാകുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു കപിലന്റെ ഈ യുക്തികേവലം അസാധുതന്നേ. ഇതിനെ സാംഖ്യദൎശനക്കാർ ഒക്കെയും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

ഗുരുദാസൻ. സാംഖ്യത്തിൽ ഒരു ശാഖയായി സേശ്വരസാംഖ്യം എന്നു പേരായി പതഞ്ജലിയാൽ ഉപദിഷ്ടമായ യോഗം ഈ സംഗതിയിൽ കപിലന്റെ മതത്തോടു തീരെ ഭിന്നിക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഈ വ്യവഹാരത്തെപ്പററി പതഞ്ജലി എന്തു ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ദയയോടു പറെഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചാലും.

ഗുരുദാസൻ. സമാധി പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു ഈശ്വരഭക്തി ഒരു വഴിയാകുന്നു എന്നു കാണിച്ചും വെച്ചു പിന്നത്തെ സൂത്രത്തിൽ ആ മഹാചാൎയ്യൻ ഈശ്വരലക്ഷണങ്ങളെ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു. "ദൈവം ദുഃഖങ്ങളും ആകട്ടെ പ്രവൃത്തികളും ആകട്ടെ പാപപുണ്യങ്ങളും ആകട്ടെ പററാത്ത ഒരു വിശേഷ ആത്മാവാകുന്നു." അവൻ ദൈവത്തെ ആത്മാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു എണ്ണിയിരിക്കുന്നതു എന്നു ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ അഖിലാണ്ഡത്തിൽ നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്ന മററുസാമാന്യ ആത്മാക്കളെപ്പോലെ അല്ല അവൻ ദൈവത്തെ വിചാരിച്ചതു എന്നു അവനെ അവൻ ഒരു വിശേഷ ആത്മാവു എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം. ഈശ്വരൻ ദുൎഗ്ഗുണൻ എങ്കിലും നിൎഗ്ഗുണൻ എങ്കിലും ആയിരിക്കേണം എന്നു കപിലൻ വാദിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുഅവൻപറെയുന്നതാവിതു, ദൈവംമറെറല്ലാ ആത്മാക്കളിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ പ്രകൃതിയോടുള്ള സംബന്ധത്താൽ അവൎക്കുണ്ടാകുന്ന രാഗാദി

കൾ ഒന്നും അവനോടു പറയുന്നില്ല എങ്കിലും അവൻ തന്റെ ഹിതത്തിൻപ്രകാരം സകലവും നടത്തുവാൻ ശക്തൻ ആകുന്നു അവന്റെ ജ്ഞാനത്തിന്നു തങ്കൽ തന്നെ അല്ലാതെ വേറിട്ടു അറുതിയില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര അളവറ്റതാകയാൽ അവൻ സൎവ്വജ്ഞൻ ആകുന്നു. അവൻ ഈ പ്രകാരം ജ്ഞാനമുള്ളവനും അനാദിയായി ദേവകളിലും മുൻപെ ഉള്ളവനാകകൊണ്ടും സൎവ്വൎക്കും ജ്ഞാനം നല്കുന്നവനായിരിക്കുന്നു. കപിലന്റെ വാദത്തിന്നു പതഞ്ജലി പറയുന്ന ഉത്തരം ഇതാകുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ൟ യുക്തി നല്ലതു. ഭംഗിയും തന്നെ. നമുക്കു മേലായിരിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ നല്ല ന്യായമുണ്ടു. മനുഷ്യർ ഒക്കയും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമായി ൟശ്വരൻ ഇല്ലെന്നു സാധിപ്പാൻ കപിലൻ കൊണ്ടുവരുന്ന യുക്തി അസാധ്യമാകുന്നു എന്നു ൟ വ്യവഹാരം തെളിയിക്കുന്നു. ആകയാൽ യോഗികളുടെ ൟ യുപദേശം ഉത്തമം എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതു തന്നെ. ഹിന്ദുവിജ്ഞാനികളിൽ ൟ സത്യത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർ അവർ മാത്രമല്ല; നൈയായികന്മാരും അതിന്നായിട്ടു വാദിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു. ദൈവവൃത്തിയെയും ലക്ഷണങ്ങളെയും കുറിച്ചു യോഗത്തിലേക്കാൾ കുറെ കൂടെ തെളിവായി അവർ വിസ്തരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തെ ജ്ഞാനം എന്നൊരു ഗുണമായിട്ടല്ല ജ്ഞാനം ചൈതന്യം അപേക്ഷ എന്ന ഗുണങ്ങൾക്കു ഉടയതായിരിക്കുന്ന ഒരു ഗുണിയായിട്ടത്രെ അവർ വിചാരിക്കുന്നതു. അവൻ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും ആത്മാക്കളിൽനിന്നും കേവലം ഇതരൻ എന്നും മൂലഭൂതാണുക്കളെ വികസിപ്പിച്ചു അവയെ ആത്മാക്കളോടു സംയോഗിപ്പിക്കയാൽ അവൻ തന്നെ അഖിലാണ്ഡത്തെ ആകൃതിപ്പെടുത്തി എന്നും അവർ പറയുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു കപിലന്റെ വ്യവഹാരം ദുൎബ്ബലം എന്നു കാണിപ്പാൻ ഞാൻ ഇപ്പറയുന്ന യുക്തികൾ അന്യശാസ്ത്രത്തെ സ്വീകരിക്കുന്ന പരദേശകാർ കൊണ്ടുവരുന്ന വകയിൽ ഉള്ളതല്ല. അവന്റേതു പോലെ പൌരാണവും വിശ്രുതവുമായിരിക്കുന്ന മറ്റു ദൎശനങ്ങളിൽച്ചേൎന്ന വിജ്ഞാനികൾക്കും അവന്റെ സ്വന്ത ദൎശനത്തിലെ ഒരു ശാഖക്കാൎക്കു തന്നേയും മുൻപിനാലെ തോന്നീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. എന്നാൽ അദൃശ്യ

മായ ജീവാത്മാക്കൾ ഉണ്ടെന്നു അവൻ സമ്മതിക്കുന്നുവെല്ലൊ. അതിനുള്ള ന്യായങ്ങളാലെ തന്നെ പരമാത്മാവുണ്ടെന്നും സാധിക്കാകുന്നതാകയാൽ അവയുണ്ടെന്നു അവൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതു എങ്ങനെ എന്നു പറെഞ്ഞു കേട്ടാൽകൊള്ളാം.

ഗുരുദാസൻ. അവൻ വ്യവഹരിക്കുന്നതാവിതു. പ്രകൃതിയുടെ ഗുണങ്ങൾ സംയോജിക്കുന്നതു തനതു വകെക്കല്ല മറ്റൊരുത്തന്നായിട്ടു ആയിരിക്കെണം. കട്ടിൽ മെത്ത മുതലായവ തങ്ങൾക്കായിട്ടു തനിച്ചല്ല വേറിട്ടു ആളുകളുടെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടും ആകുന്നു. ശരീരത്തിലെ ഓരോ അവയവങ്ങൾ ഓരോ സാദ്ധ്യത്തിന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നതാകയാൽ ആ സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടം തന്നേ. എന്നതുകൊണ്ടു അവെക്കു നിമിത്തകാരണമായിട്ടു ഒരു മൂൎത്തി വേണം. അതു തന്നേ ആത്മാവു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. നല്ലതു. ആത്മാക്കൾക്കു മേലായി ഒരു പരമ മൂൎത്തിയുണ്ടെന്നു ഈ വ്യവഹാരംകൊണ്ടു തന്നേ സാധിക്കാമെല്ലൊ. ഓരോ ശരീരങ്ങൾ ഓരോ ആത്മാക്കളുടെ വാസസ്ഥലമായിരിപ്പാൻ ഉപകരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അവയുടെ വിഷയങ്ങളും ബാഹ്യലോകത്തിൽനിന്നു ആത്മാവിങ്കലേക്കു അറിവു എത്തിക്കുന്നതിന്നു നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ സാദ്ധ്യത്തിന്നു അവ പൂൎണ്ണമായി ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ലോകവും അങ്ങനെ തന്നേയാകുന്നു. അതിലെ വിസ്തീൎണ്ണമായ സമുദ്രങ്ങളും ഉന്നതമായ പൎവ്വതങ്ങളും ഫലവത്തായ കൃഷിനിലങ്ങളും ജലമൊഴുകുന്ന നദികളും ലോഹാദികൾകൊണ്ടു നിറെഞ്ഞ ഖനികളും അറുതിയില്ലാത്ത കാനനങ്ങളും ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ ജീവനെപ്പാലിക്ക അവരുടെ അനുഭോഗത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിക്ക അവരുടെ മനസ്സിന്നു പ്രയത്നത്തിന്നു വകയുണ്ടാക്കുക ഇത്യാദി അസംഖ്യം വഴിയിൽ ശരീരത്തിന്നും ആത്മാവിന്നും സുഖം വരുത്തുന്നതിനാൽ അവ മനുഷ്യൎക്കു എത്രയും ഉപകാരമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാഗ്യത്തിന്നുള്ള ഇത്ര വളരെ വിഭവങ്ങളോടും കൂടെ സൎവ്വാത്മാക്കളും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു ആൎക്കു വേണ്ടി. അവർ സുഖമനുഭവിക്കുമ്പോൾ ആ സുഖത്തിൽ പങ്കുകാരൻ ആര. ഈ ലോകത്തിന്റെ മാത്രമല്ല സൎവ്വലോകങ്ങളുടെയും പ്രധാ

ന നിമിത്തകാരണൻ ആരു. അവയിൽ ആസകലവും ആരുടെ തേജസ്സാകുന്നു വിളങ്ങുന്നതു- സകല നന്മകളുടെയും കാരണഭൂതനായിട്ടു സകല മനുഷ്യരും അവന്റെ അടുക്കലെക്കു അല്ലയോ നോക്കുന്നതും അവെക്കായിട്ടും അവനിൽ അല്ലയോ ആശ്രയിക്കുന്നതും അവ നിമിത്തം അവനെയല്ലയോ സ്തുതിക്കുന്നതും. എന്തെന്നാൽ സകല ദേശക്കാരും ഭാഷക്കാരും ഒരാളിനെ തങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവും പരിപാലകനും എന്നു വെച്ചു ദൈവമാക്കി വന്ദിക്കുന്നുണ്ടു. ദൈവ തേജസ്സ സകല വസ്തുക്കളിലും വിളങ്ങുന്നതിനാൽ സകലത്തെയും ഉണ്ടാക്കിയതു അവൻ തന്നേ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. അവൻ ധാതുദ്രവ്യങ്ങളെയും ജീവജാലങ്ങളെയും ജീവജന്തുക്കളെയും ജീവാത്മാക്കൾക്കായിട്ടു ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു പോലെ ജീവാത്മാക്കളെ പരമാത്മാവായ തനിക്കായിട്ടു തന്നേ നിൎമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്നു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. അവൻ അവരുടെ സൌഭാഗ്യത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ സമൃദ്ധിയായി കരുതിയിരിക്കയാൽ അവൻ അതിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നു തെളിവാകുന്നു. തട്ടാൻ ആഭരണങ്ങളെ കുഞ്ഞിന്നു ധരിപ്പാൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവയെ ധരിക്കുന്നതിൽ കുഞ്ഞിന്നുണ്ടാകുന്ന പ്രസാദത്തിൽ പിതാവു സന്തോഷിക്കുന്നു. മഹാ ദൈവവും തന്റെ സചേതനസൃഷ്ടികളുടെ സൌഭാഗ്യത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അതിന്നു വേണ്ടുന്നതൊക്കയും അവൻ തന്നേ അവൎക്കു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തുമിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ കപിലൻ ജീവാത്മാക്കളുടെ വൃത്തിക്കായിട്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നതുപോലെ പരമാത്മാവായ ദൈവത്തിന്റെ വൃത്തിക്കായിട്ടും മഹിമെക്കായിട്ടും വാദിപ്പാനുള്ളതായിരുന്നു.

ഗുരുദാസൻ. ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തെത്തള്ളുന്നവർ വിദ്വാന്മാരിൽ ചുരുക്കം പേരേ കാണും. കപിലമുനി ദൈവം ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നില്ല. ഉണ്ടെന്നു ലക്ഷ്യ്.ണസിദ്ധമായിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതേയുള്ളൂ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. പണ്ഡിതരേ ഇന്ത്യയിൽ ഉത്തരഭാഗങ്ങളിലെ വിദ്വാന്മാർ സാംഖ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിക്കുന്നുണ്ടു. എങ്കിലും അവരിൽ സാക്ഷാൽ നാസ്തികന്മാർ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ എത്രയും ഖേദം എന്നും നല്ല ഹിന്തുക്കൾക്കു യോഗ്യമായിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം നിങ്ങൾ എല്ലാ

വരും പരാപരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരാകുന്നു എന്നും ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കപിലന്റെ വാദത്തെക്കുറിച്ചു തങ്ങൾ പറയുന്ന സമാധാനം അത്ര ശരിയായി എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഈശ്വരവൃത്തി സിദ്ധമായിട്ടില്ലെന്നു അവൻ യുക്തിക്കായിട്ടു മാത്രം പറയുന്നതല്ല അവന്റെ ബോധവും അങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ സംഗതിയുണ്ടു. പ്രപഞ്ചസംഭവത്തിന്നും മാൎഗ്ഗത്തിന്നും ഈശ്വരവൃത്തി അനാവശ്യം എന്നായിരുന്നു അവന്റെ പക്ഷം. പണ്ടു അവന്റെ കാലത്തും അതു കഴിഞ്ഞിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നവർ അവന്റെ മതങ്ങളെ തെറ്റെന്നല്ലോ എണ്ണിയതു. അവർ ഈ ദൎശനത്തെ നിരീശ്വരം എന്നും പേരുവിളിക്കയും ചെയ്തു. അതു കാരണത്താൽ അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരുമായിട്ടു അവൎക്കു വളരെ തൎക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. യോഗികളും വേദാന്തികളും അവന്റെ ഈ ദുൎമ്മതത്തിന്നു വിരോധമായിട്ടു പ്രത്യേകം വാദിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ ആയിരുന്നു. ഭഗവൽഗീത മുതലായവയിൽ അവന്റെ പ്രമാണങ്ങളിൽ ചിലതിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നു അവർ സ്പഷ്ടമായി സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയുമല്ല ബൌദ്ധന്മാർ കപിലന്റെ ഈ ദുർവിചാരത്തെ കൈക്കൊണ്ടതുകാരണത്താൽ അവരെ നിങ്ങൾ തെറ്റുകാർ എന്നു എണ്ണുന്നു. അവർ ദൈവത്തെ മാത്രമല്ല ബ്രഹ്മാവിനെയും വേദത്തെയും കൂടെ തള്ളിയ കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു. ഇതെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ അവന്റെ തെറ്റു സാരസംഗതിയിൽ ആകുന്നു എന്നു തെളിവായി കാണാമല്ലോ. ആകയാൽ അവനെ ഒരു നല്ല ഉപദേഷ്ടാവായിട്ടു എങ്കിലും പിഴെക്കാത്ത വഴികാട്ടിയായിട്ടു എങ്കിലും സ്വീകരിച്ചു കൂടാ എന്നു പറഞ്ഞേ കഴിയൂ എന്നില്ല.

എന്നാൽ കപിലന്റെ ദുൎയ്യുക്തികളെ വിട്ടു വെച്ചു ഈ സാരസംഗതിയെ നമുക്കായിട്ടു തന്നെ ഒന്നു ശോധന ചെയ്തു നോക്കാം. ഇന്ത്യയിലെപ്പോലെ യൂരോപ്പിലും ചിലയാളുകൾ ദൈവം ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ഉണ്ടെന്നു സാധിപ്പാനുള്ള ന്യായങ്ങൾ വളരെയാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്നു രണ്ടിനെ നമുക്കു ചുരുക്കത്തിൽ ശോധന കഴിക്കാം. ഹേതുത്വത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ നാം കുറയ ദിവസം മുമ്പേ വിസ്തരിച്ചുവല്ലോ.

അതിൽനിന്നു ഒരു യുക്തിയുള്ളതു തന്നേ ആദ്യം വിചാരിച്ചു നോക്കാം. ആ പ്രമാണങ്ങളെ ഇവിടെ ഒന്നു ആവൎത്തിച്ചു പറെഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരുദാസൻ. ഏതു കാൎയ്യത്തിന്നും ഒരു കാരണം വേണം. അതു തക്കതുമായിരിക്കേണം. ഈ സംഗതികളിൽ സകല വിജ്ഞാനികളും മിക്കവാറും യോജിക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. കാൎയ്യങ്ങളെ സംഭവിപ്പിക്കുന്ന കാരണങ്ങളുടെ തരഭേദങ്ങളെക്കൂടെ ദയയോടു പറെഞ്ഞാലും.

ഗുരുദാസൻ. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമായിട്ടു പറെയുന്നതിൽ മൂന്നു വകയെ നാം വിവരപ്പെടുത്തിയല്ലോ ആയവ ഉപാദാനകാരണവും കരണകാരണവും കൎത്തൃകാരണവും തന്നേ. എന്നാൽ രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഏതു കാൎയ്യത്തിന്നും ആവശ്യമാകുന്നു. കാൎയ്യത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്ന കാരകമായ കൎത്തൃകാരണവും കാൎയ്യസാധത്തിന്നു സാധനമായിത്തീരുന്ന ഉപാദാനകാരണവും തന്നേ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. കൊള്ളാം നാം വസിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ നോക്കേണം. അതു മലകളും താഴ്വരകളുംകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു. കാനനങ്ങളും വൃക്ഷങ്ങളുംകൊണ്ടു നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എവിടെപ്പോയാലും ആറുകളും നദികളും കാണാം. മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും എല്ലാടത്തും ഉണ്ടു. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം കാൎയ്യങ്ങൾ ആകുന്നു. അവയെ മുൻപിട്ടിരുന്ന കാരണങ്ങളിൽനിന്നു മുളെച്ചുമിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള വൃക്ഷാദികൾ മുൻപു കിളുത്തു വളൎന്നവയിൽനിന്നു ഉണ്ടായിവന്നവയാകുന്നു. ഇത്തലമുറയിലേ മനുഷ്യർ കഴിഞ്ഞ തലമുറയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരുടെ മക്കളാകുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ ഒക്കെയും ഇന്നിന്ന കാരണങ്ങളിൽനിന്നു ഉണ്ടായി എന്നു നമുക്കു പറെയാം. ആ കാരണങ്ങളോ അവയെ മുൻപിട്ടിരുന്ന കാരണങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവയായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മേല്പട്ടു കേറിക്കേറി പോയാൽ ഒരു ആരംഭത്തിങ്കൽ ചെന്നു നില്ക്കേണം. ഈ വ്യവഹാരം ന്യായ വിഹിതം എന്നു എല്ലാ ദൎശനക്കാരും സമ്മതിക്കുന്നില്ലയോ.

ഗുരുദാസൻ. ഉണ്ടു നിശ്ചയം തന്നേ. ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള സകല വസ്തുക്കൾക്കും സൎവ്വത്തിന്റെയും ആദ്യ കാരണമായിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ എല്ലാ ദൎശനക്കാരും മൂലമാക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. പ്രപഞ്ചത്തിൽക്കാണുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾ ഒക്കയും മൂല ഭൂതങ്ങൾ വിവിധമായി യോജിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു സത്യം തന്നേ എന്നുവരികിലും അവ ഓരോ സ്വരൂപങ്ങളായിത്തീരുന്നതു എങ്ങനെ.

നൈയ്യായികൻ. സംശയം കൂടാതെ കൎത്തൃകാരണമായിരിക്കുന്ന ഒരുത്തനാൽ വേണം. എന്തെന്നാൽ കൎത്തൃകാരണം കൂടാതെ ഉപാദാന കാരണങ്ങൾക്കു തന്നേ ഒന്നിപ്പാൻ വഹിയാ. കുശവനെക്കൂടാതെ ചക്രവും കളിമണ്ണുംകൊണ്ടു മാത്രം കലമുണ്ടാകത്തില്ലല്ലോ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അപ്രകാരം തന്നേ ഈ ലോകം ഉണ്ടായതിൽ മുഖ്യകാരണമായിട്ടു ഒരു കൎത്താവു ആവശ്യമാകുന്നു. പ്രവൃത്തിപ്പാൻ ശക്തിയും എന്തു പ്രവൃത്തിക്കേണം എന്നു തിരിച്ചറിവാൻ ബുദ്ധിയുമുള്ള ഒരു ക്രിയാകൎത്താവിനെക്കൂടാതെ വിഷയങ്ങൾ തന്നെ ഒന്നിച്ചു സ്വരൂപങ്ങളാകുന്നതു എങ്ങനെ. ഒന്നിച്ചു ചേരേണം എങ്കിൽ അവ തമ്മിൽ അടുത്തുവരേണം. താനേ ഇളകുവാൻ അവെക്കും കഴികയില്ലല്ലോ. അചേതനെയിളകുന്നു എങ്കിൽ ആയിളക്കം ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു ഉണ്ടാകേണം എന്നാൽ ഇല്ലാത്തതിൽനിന്നു ഉള്ളതു വരികയില്ലല്ലോ. ഒരു കൎത്താവിന്നേ ഇളക്കവും ക്രിയയും ഉത്ഭവിപ്പിപ്പാൻ കഴിയൂ. അങ്ങനെയുള്ള ആദ്യ ആന്തരങ്ങൾക്കു പാത്രമാകത്തുമുള്ളൂ. എന്നതുകൊണ്ടു ഈ വലിയ അഖിലാണ്ഡത്തിൽ വിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ആദ്യം കാൎയ്യങ്ങളെ ഉളവാക്കുന്നതിന്നു ഒരു ക്രിയാകൎത്താവു കേവലം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ദൈവം വേണ്ടും പ്രകാരേണ പ്രവൃത്തിപ്പാൻ ശക്തിയും ഫലങ്ങളെ നിശ്ചയിപ്പാൻ ജ്ഞാനവും ഉള്ള ക്രിയാകൎത്താവാകുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന ഹേതുവാദത്തിൻ പ്രമാണങ്ങളാൽത്തന്നെ ആദികാരണനായിട്ടു ദൈവം ഒരാളുണ്ടെന്നു ലക്ഷണസിദ്ധമായിത്തീരുന്നു എന്നു എന്റെ പക്ഷം. വിഷയങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു വരുത്തുന്നതിന്നു കപിലൻ പറയുന്ന വഴിയെ നാം വിചാരിച്ചു നോക്കുന്നു എങ്കിൽ ഇക്കാൎയ്യം ഒന്നു കൂടെ തെളിവാകും. മൂലകാരണങ്ങളായിട്ടു അവൻ എണ്ണുന്നതു എന്തെല്ലാം എന്നു പണ്ഡിതർ തന്നേ പറഞ്ഞാലും.

ശേഷം പിന്നാലെ

ഭൂമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതു.

ഭൂമികൂത്തല്ല പരന്നാകുന്നു എന്നു പഴഞ്ചൊല്ലായിരിക്കുമ്പോൾ അതു ഒരു നാരെങ്ങാ പോലെയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുപറെയുന്നതു കാഴ്ചെക്കുവിരോധമായിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല പരസമ്മതത്തോടും ഭിന്നിക്കുന്നു എന്നു ഒട്ടു പേർ പറെയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ മേൽപ്പറെഞ്ഞ പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ താല്പൎയ്യം ഭൂമിയുരുണ്ടോ നിരന്നോ എന്നു അതിന്റെ രൂപത്തെ വിവരിപ്പാനല്ല കൂത്തു സ്ഥലച്ചുരുക്കമായിരിക്കാതെ പരന്നു വിസ്താരമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിപ്പാനാകുന്നു. ആ വാക്കിനെ പ്രയോഗിച്ചു വരുന്ന സാഹചൎയ്യങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ ഇതു തെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിനാരെങ്ങാ പോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറെയുന്നതു അതിന്റെ ദൃഢത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നല്ല അതിന്റെ ആകൃതിയെ മനസ്സിലാക്കുവാനാകയാൽ അതു മേൽപ്പറെഞ്ഞ പഴഞ്ചൊല്ലിനോടു സാക്ഷാൽ വിപരീതമായിരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ അതു കണ്ടനുഭവത്തിന്നു വിരോധം എന്നു പറെയുന്നതും കാൎയ്യം മറിച്ചു എന്നു സാധിക്കുന്നതിന്നു ഒരു പ്രബലമായ ന്യായം ആകുന്നില്ല. ഭൂമിയിൽ നമ്മുടെ കാഴ്ചെക്കു വലിയതായിരിക്കുന്ന കുന്നുകളും കുഴികളും ഉണ്ടല്ലോ. എങ്കിലും അവയെ ഒരു വിസ്തീൎണ്ണമായ ലോകത്തോടു ആകപ്പാടെ കൂട്ടിനോക്കുമ്പോൾ അവ നിസ്സാരമായിത്തീരുകയാൽ അവ നിമിത്തം ഭൂമി പരന്നല്ലെന്നു പറെഞ്ഞുകൂടായെല്ലോ. അപ്രകാരം തന്നെ ഭൂമിയിൽ നമ്മുടെ നോട്ടത്തിന്നു എത്തുപെടുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ഒപ്പനിരപ്പായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അതു ആകപ്പാടെയുരുണ്ടല്ലെന്നു സാധിപ്പാൻ വകയില്ല. ഒരു വലുതായ വളവുരേഖയെച്ചെറിയ അംശങ്ങളായിട്ടു പിരിച്ചു ഓരോന്നിനെ തനിച്ചു നോക്കിയാൽ നേർരേഖകളായിട്ടു തന്നെ കാണപ്പെടും. ആവിവണ്ടി ഓടുന്നതിന്നുള്ള പാത കൂത്ത വളവുള്ളതായിരുന്നാൽ കാൎയ്യത്തിന്നു കൊള്ളുന്നതല്ലായ്കകൊണ്ടു വഴിക്കു തിരിവു വേണ്ടി വരുമ്പോൾ ക്രമത്തിന്നു പാതയെ വളെച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പാതയെ ആക നോക്കുമ്പോൾ തിരിവുകാണാമെങ്കിലും എവിടമെങ്കിലും കുറേയിട മുറിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ തീരെ വളവില്ലാത്ത പ്ര

കാരം കാണപ്പെടുന്നു. വൃത്താകൃതിയായിരിക്കുന്ന ഒരു തേങ്ങാച്ചിരട്ട എത്രയും ചെറുത എങ്കിലും അതിനെ തുലോം കൊച്ചുകൊച്ചു ഖണ്ഡങ്ങളായിട്ടു മുറിച്ചാൽ ആ ഖണ്ഡങ്ങളിൽ വളവു തീരെക്കാണ്മാനില്ലാതെ വരുന്നതാകയാൽ അവയെ ഒരൊപ്പനിരപ്പുള്ള വസ്തുവിന്റെ മുറികൾ എന്നു ഓൎത്തുപോകാം. ചെറുതായിവരെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില ഭൂപടങ്ങളിൽ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമായി രണ്ടു അൎദ്ധഗോളമുള്ളതിന്നു ചുററും കാണുന്നവൃത്തരേഖകളിൽ ഓരോന്നിനെ അക്ഷാംശങ്ങൾ എന്നു പേരായി ൩൬൦ അംശങ്ങളായിട്ടു വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയിൽ എവിടെ എങ്കിലും ൧൦ അംശങ്ങളിൽ അധികം വരാതെ വേറുപടുത്തിനോക്കിയാൽ ആയംശങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ രേഖ നല്ല ചൊവ്വൊത്തതായിത്തോന്നും. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ ഒരക്ഷാംശത്തിന്നു ൭൦ കൂവീടുവരെയുള്ളതാകയാലും അതിൽ അപ്പുറം കടലിൽ തന്നെയും നമ്മുടെ കാഴ്ച എത്തുന്നതല്ലായ്കയാലും അത്രയും അകലം ഈ വിസ്തീൎണ്ണമായ ഭൂമിയിൽ തുലോം ചുരുങ്ങിയ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാകകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ ഉരുണ്മ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കു ദൃശ്യമല്ലാതിരിക്കുന്നതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. കാൎയ്യത്തിന്റെ പടുതി വിചാരിക്കുമ്പോൾ മറിച്ചു കാണുക അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു തക്ക വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിന്നു ചില മതിയായ നേൎന്ന്യായങ്ങളും കൂടെയുണ്ടു.

൧. സകല വസ്തുക്കളുടെയും സ്വാഭാവികമായ രൂപം ഉരുണ്ടാകുന്നു. വിവിധമായ രൂപങ്ങളോടുകൂടിയ വസ്തുക്കൾ കൊണ്ടു ഭൂമി നിറെഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ഈ വാക്കു എങ്ങനെ ശരിയാകും എന്നു ചിലൎക്കു തോന്നുമായിരിക്കും. എന്നാൽ മററു രൂപങ്ങൾ വിശേഷാൽ ചില കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടു വരുന്നതാകുന്നു. സ്വയമായി ഉണ്ടാകുന്ന രൂപം ഗോളം തന്നേ. ജലത്തുള്ളികൾ എല്ലായ്പോഴും ഉരുണ്ടാകുന്നു. പൊൻ വെള്ളി മുതലായ ലോഹാദികൾ മൂശയിൽ ഇട്ടുരുക്കി താനേയിരുന്നു ആറിക്കട്ടത്താൽ ഉരുണ്ടിരിക്കും. വെടിവെക്കുന്നതിനുള്ള ചില്ലുകൾ മണി പോലിരിക്കുന്നതു തല്ലിയുരുട്ടീട്ടല്ല ഉരുക്കി ഒഴിക്കുന്നതിനാൽ താനേ അങ്ങനെ വന്നുകൊള്ളുന്നതാകുന്നു. പിന്നെയും ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ജ്യോതിസ്സുങ്ങളിൽ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരുടെ രൂപം നമുക്കു വെറു. ക

ണ്ണിന്റെ കാഴ്ചകൊണ്ടും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അവ എല്ലാ സമയത്തും വൃത്തമായിട്ടാകുന്നു കാണപ്പെടുന്നതു. ആകയാൽ അവ ഗോളങ്ങളാകുന്നു എന്നു ലക്ഷണസിദ്ധമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഏതൊരു വസ്തുവും എല്ലാ പ്പടുതിയിലും വൃത്തമായിക്കാണപ്പെടെണം എങ്കിൽ അതു ചുററുമുരുണ്ടതിൽ ഒരു ഗോളമായിരിക്കെണം. സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാൎക്കു ക്രമമായിട്ടു ഒരുതിരിച്ചൽ ഉണ്ടെന്നു അവയിൽ ചില കറുപ്പുരേഖകൾ ഉള്ളവെക്കു ക്രമമായിട്ടു ഒരു മാററം കാണുന്നതിനാൽ നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാക കൊണ്ടു അവ എല്ലാ പടുതിയിലും നമുക്കു കാണപ്പടുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയം വേണ്ടാ. ആകയാൽ വസ്തുക്കളുടെ ജാത്യരൂപം ഉരുണ്ടാകയാൽ ഭൂമിയുമുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതു യുക്താൎത്ഥമാകുന്നു;

൨. ഭൂമിയുടെ ആകൃതി ഉരുണ്ടതല്ലെന്നു വന്നാൽ അതിന്നു മററു വല്ലതും ഒരു സ്വരൂപമുണ്ടായിരിക്കെണം. അല്ലെങ്കിൽ അതു നാലുപാടും അറുതിയില്ലാത്തതു എന്നു വരും. എന്നാൽ അതിനു അറുതിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്തെന്നാൽ നാം ഇന്നു കാണുന്ന ആദിത്യനും ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും ഇന്നലെയും മുന്നിഞ്ഞാന്നും കണ്ടവയല്ലെന്നുവല്ലവരും വാദിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭൂമി അറുതിയില്ലാത്തതായിരുന്നാൽ ഇവെക്കു അസ്തമനമായി മറെയുന്നതിന്നും പിന്നെ ഉദിച്ചുകാണപ്പെടുന്നതിന്നും ഇടയില്ല. ഭൂമിക്കു അറുതിയുണ്ടെങ്കിലും അതു അറുതിയില്ലാത്ത സമുദ്രത്താൽ ചുററിയിരിക്കുന്നു എന്നും കരകൾ വെള്ളത്തിൽ ഇലകൾ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നവണ്ണം കിടക്കുന്നതെയുള്ളു എന്നും ജ്യോതിസ്സുകൾ അസ്തമനത്തിങ്കൽ ജലത്തിൽത്താണിട്ടു കീഴ്വഴിയായി ജലത്തിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിച്ചു പിന്നെയും കിഴക്കു ഉദിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു എന്നും പക്ഷെ ചിലർ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ വെള്ളവും മണ്ണുമെത്തിയാൽ മണ്ണു ഭാരമേറുന്നതാകകൊണ്ടു മണ്ണാലുള്ളകര വെള്ളത്തിൽ ഇലപോലെ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു അസംഭവ്യമാകുന്നു. സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളത്തെ താങ്ങുവാൻ അടിയിൽ കര തന്നെ വേണം. സമുദ്രത്തിൽ ചിലടത്തു ആഴം നന്നാക്കൂടും എങ്കിലും ആഴത്തിന്നു അറുതിയില്ലാതെ ഒരു സ്ഥലവുമില്ലെന്നു പരീക്ഷിച്ചു അറിയാകുന്നതാകുന്നു. ആകയാൽ സമുദ്രം ഭൂമിയുടെ

മേൽ ഭാഗത്തു മാത്രം കിടക്കുന്ന വെള്ളമാകയാൽ അതിന്നു ഇതിന്റെ അതിരാകുവാൻ കഴികയില്ല. ജ്യോതിഷ്കങ്ങളുടെ ഉദയാസ്തമനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന ചക്രവാളം വൃത്താകൃതി ആകയാൽ ഭൂമിയുടെ രൂപം ചതുരശ്രം അല്ലെന്നു തെളിവാകുന്നു. പിന്നെ അതു കീഴും മേലും പരന്നുള്ള ഒരു ചാട്ടപോലെങ്കിലും അടിയുരുണ്ടും മേൽപരന്നും ഇരിക്കുന്ന ഒരു അൎദ്ധഗോളംപോലെങ്കിലും ആയിരിപ്പാനേ പാടുള്ളു. ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നാൽ പരന്ന വശത്തുനിന്നു മറുവശത്തേക്കു സ്പഷ്ടമായിക്കാണത്തക്ക ഒരു കൂൎമ്മയായ തിരിച്ചൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ മനുഷ്യർ കരവഴിയും കടലിൽകൂടെയും സദാ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടു. എങ്കിലും ഇപ്രകാരം ഒരു അറുത്തി ഇതുവരെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ലായ്കയാൽ അപ്രകാരം ഒന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല.

൩. ഭൂമിയുരുണ്ടല്ല പരന്നായിരുന്നാൽ ആദിത്യചന്ദ്രന്മാൎക്കു കിഴക്കുനിന്നു പടിഞ്ഞാറോട്ടുള്ള സഞ്ചാരത്തിങ്കൽ നേരഭേദം കൊണ്ടും ദിക്കുഭേദം കൊണ്ടും അകല വ്യത്യാസം വരുന്നതിനിടയുണ്ടു. എന്നാൽ അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നില്ല എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. എന്തെന്നാൽ വസ്തുക്കളുടെ അടുപ്പവും അകലവും പോലെ അവെക്കു കാഴ്ചയിൽ വലിപ്പച്ചെറുപ്പം തോന്നുന്നതാകയാൽ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാൎക്കു നിലഭേദവും ദിക്കുഭേദവും കൊണ്ടു പരിധിയിൽ ഏറക്കുറച്ചിൽ കാണ്മാനുള്ളതാകുന്നു. എങ്കിലും ഈ ജ്യോതിഷ്കങ്ങൾ എല്ലാനേരത്തും എല്ലാ സ്ഥലത്തും വലിപ്പത്തിൽ വ്യത്യാസം കൂടാതെ കാണപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു അവെക്കു അകലഭേദമില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. ആകയാൽ അവയെ നാം നിന്നുകാണുന്ന സ്ഥലമായ ഈ ഭൂമി പരന്നല്ല ഉരുണ്ടു തന്നേ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

൪. ഭൂമിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു തെക്കോട്ടോ വടക്കോട്ടോ പ്രയാണം ചെയ്താൽ വാനത്തിൽ കാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളിൽ മുൻവശത്തുള്ളവ കുറയശ്ശേ ഉയൎന്നുവരികയും പുറവശത്തുള്ളവ അതിൻവണ്ണം താണുപോകയും ചെയ്യുന്നതു കാണാം. വിവരപ്പെടുത്തേണം എങ്കിൽ, കാറുമേഘമില്ലാതെ നല്ല തെളിവായിരിക്കുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നക്ഷത്ര മംഗ്ലാവിൽനിന്നു ഒരുത്തൻ നേരേ വടക്കോട്ടു നോക്കിയാൽ ധ്രുവൻ എന്നു പേരായ നക്ഷത്രം ഏകദേശം എട്ടര

അക്ഷാംശം ഉയരത്തിൽ നില്ക്കുന്നതു കാണാം. ഇതു അത്ര നല്ലവണ്ണം തെളിഞ്ഞു കാണ്മാൻ തക്കവണ്ണം വലിപ്പമുള്ളതല്ല എങ്കിലും വലിയ സപ്തൎഷികൾ എന്ന പേരായ സഞ്ചയത്തിൽ രണ്ടു ശോഭയേറിയ നക്ഷത്രം ഇതിനു നേരെ ഏകദേശം ൩൦ അക്ഷാംശം അകലെ നില്പുള്ളതാകകൊണ്ടു അവ ചക്രവാളത്തിന്നു മേലുള്ളപ്പോൾ അവയുടെ ചൊവ്വു പിടിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടാൽ ഇതിങ്കൽ ദൃഷ്ടിചെന്നെത്തുന്നതാകുന്നു. ഇവ എല്ലായ്പ്പോഴും ധ്രുവന്നു നേരെ ചൂണ്ടുന്നതുകൊണ്ടു അവയാൽ തെക്കുവടക്കു എളുപ്പത്തിൽ നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഈ രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങൾ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വഴിപോക്കൎക്കു രാത്രിയിൽ ലക്കു വിട്ടു പോകാതെയിരിക്കുന്നതിന്നു വളരെ ഉപകാരമായിരിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും ൩൦ ൹ മേൽ കുവീടു വടക്കോട്ടു മാറി കൊല്ലത്തിനു സമീപെ വല്ല വെളിമ്പ്രദേശത്തുനിന്നോ ഉയൎന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നോ നോക്കിയാൽ ധ്രുവനെ ൻ അക്ഷാംശംവരെ പൊങ്ങിക്കാണാം. അവിടെനിന്നു ൭൦ൽ ചില്ലവാനം കുവീടു വടക്കുമാറി കൊച്ചിയിൽ ചെന്നു കൊടിമരത്തേലോ മറേറനമുള്ള സ്ഥലത്തോ നിന്നുംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ശരിയെ ൧൦ അക്ഷാംശം പൊങ്ങി നില്ക്കുന്നതു ദൃഷ്ടമാകും. ഇങ്ങനെ വടക്കോട്ടു പോകുന്തോറും ഇതും ശേഷം വടക്കുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളും ക്രമത്തിന്നു ഉയൎന്നുയൎന്നു വന്നിട്ടു ചിലതു നമ്മുടെ തലെക്കമീതെ കാണപ്പെടുകയും ചിലതു തെക്കുവശത്തോട്ടു മാറി കീഴ്പ്പോട്ടു ചായ്വാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ തെക്കുവശത്തു കണ്ട നക്ഷത്രങ്ങളോ അധികമധികം തെക്കോട്ടു ചാഞ്ഞു അവയിൽ ചിലതു ചക്രവാളത്തിങ്കൽ മറെഞ്ഞുപോകും. നക്ഷത്രങ്ങൾ ഭൂമിയോടു ഏറെ അകന്നല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂമി പരന്നായിരുന്നാലും നമ്മുടെ മാററംകൊണ്ടു അവെക്കു ഉയരഭേദം തോന്നാം. എങ്കിലും ഭൂമിയുരുണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമെ അവയിൽ യാതൊന്നും ചക്രവാളത്തിങ്കൽ മറെയുന്നതിന്നു പാങ്ങുള്ളു.

൫. കിഴക്കോട്ടു എങ്കിലും പടിഞ്ഞാറോട്ടു എങ്കിലും ഏറനാളേ കപ്പലോടിയാൽ ആദ്യം പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു വന്നു ചേരുന്നതാകുന്നു. അങ്ങിനെ പലരും പോയി തിരികെ വന്നിട്ടുമുണ്ടു. ഇപ്പോൾ വടക്കു നോക്കി എന്ന സൂ

ത്രം എല്ലാക്കപ്പലിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടു ദിക്കു പിണങ്ങി വഴി ചുററീട്ടു ഇങ്ങനെ ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു പറെഞ്ഞുകൂടാ. എന്നുതന്നെയുമല്ല ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നെ കിഴക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാറോട്ടുമായി രണ്ടു വിപൎയ്യമാൎഗ്ഗത്തുടെ ചെന്നെത്താകുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ എംഗ്ലാന്തിൽനിന്നു ഔസ്ത്രല്യെക്കു പോകുന്നവരിൽ ചിലർ തെക്കു കിഴക്കോട്ടു പ്രയാണം ചെയ്തു അപ്രിക്കയുടെ തെക്കേ മുനയാകുന്ന കേപ്പുഗുഡോപ്പു കടന്നും ചിലർ തെക്കുപടിഞ്ഞാറോട്ടു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു അമരിക്കയുടെ തെക്കെ മുനയാകുന്ന കേപ്പ്ഹോരൻ കടന്നു അവിടെച്ചെന്നെത്തുന്നു. എന്നാൽ കിഴക്കൻ വഴി പോകുന്നവർ ആ മഹാ ദ്വീപിന്റെ പടിഞ്ഞാറു വശത്തും മറെറ വഴിപോകുന്നവർ അതിന്റെ കിഴക്കു വശത്തുമാകുന്നു ചെന്നു ചേരുന്നു. ഭൂമിയുരുണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമെ ഇപ്രകാരം സാധിക്കത്തുള്ളൂ. കപ്പലോട്ടുവാൻ വഹിയാത്തവണ്ണം കടലിലേ വെള്ളം മിക്കപ്പോഴും ശീതംകൊണ്ടു തുഷാരമായിത്തീരുന്നില്ലെങ്കിൽ ചുററു സഞ്ചാരം തെക്കുവടക്കും സാധിക്കാം എന്നതിന്നു സംശയം വേണ്ടാ. ആകയാൽ ഭൂമിയുടെ സ്വരൂപം ഗോളകമല്ലാതെ പിന്നൊന്നുമല്ലെന്നു നിശ്ചയം തന്നേ.

൩. ഭൂമിയിൽ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള ദൂരഭേദത്തിനൊപ്പിച്ചു നേരെ ഭേദം കാണുന്നുണ്ടു. ഇവിടെ ഉച്ചെക്കു ൧൨ മണിക്കു മഹാ ചീനത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമാകുന്ന പെക്കിനിൽ ഉച്ചതിരിഞ്ഞു ൮ മണിയായിപ്പോകും. ലൊന്ദ്രോൻ പട്ടണത്തിൽ അപ്പോൾ കാലത്തു ഏഴ മണിയേ ആകത്തുള്ളൂ. മെക്സിക്കൊവിൽ ചിലടത്തു അപ്പോൾ നിറെഞ്ഞ പാതിരാവായിരിക്കും. ഭൂമി പരന്നായിരുന്നാലും ദിക്കുകൾക്കു തമ്മിൽ സൂൎയ്യനോടുള്ള അടുപ്പഭേദം കൊണ്ടു അല്പമായിട്ടു ചില നേരഭേദം വരാം എങ്കിലും ഭൂമിയുരുണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇത്രമേൽ വ്യത്യാസം വരുന്നതിന്നു പാങ്ങുള്ളൂ. എന്നാൽ ദിക്കുകൾ തമ്മിൽ നേരഭേദമുള്ളവിവരം എങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു എന്നു പക്ഷെ ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. അതു അറിയുന്നതിന്നു പല വഴികൾ ഉണ്ടു.

(൧) സൂക്ഷ്മമൊത്തതിൽ രണ്ടു നാഴിക മണി കൈവശത്തിൽകരുതിയുംകൊണ്ടു ഒരുത്തൻ ഒരു കപ്പലിൽ കയറി കിഴക്കോട്ടു എങ്കിലും പടിഞ്ഞാറോട്ടു എങ്കിലും പ്ര

യാണം ചെയ്യട്ടെ. ആ മണികളിൽ ഒന്നിനെ ക്രമമായി ഓട്ടുവാൻ അവൻ സമ്മതിക്കയും മറേറതിനെ സൂൎയ്യനൊപ്പിച്ചു ദിവസംതോറും ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യട്ടെ. ഇങ്ങനെ ചെയ്തുകൊണ്ടു അവൻ ൧൫ ധ്രുവകാംശം മാറുമ്പോൾ മണികൾ തമ്മിൽ രണ്ടര നാഴികെക്കു വ്യത്യാസം വരും. ഇത്രയും സമയത്തിന്നാകുന്നു ഗീൎവ്വാണം മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഹോര എന്നും മലയാഴ്മയിൽ മണിക്കൂറു എന്നും പേൎപ്പെടുന്നതു. പ്രയാണം കിഴക്കോട്ടായിരുന്നാൽ സൂൎയ്യനോടു ഒപ്പിക്കുന്ന മണി മുൻപായിരിക്കും. പടിഞ്ഞാട്ടായിരുന്നാൽ പുറകായും തീരും. ഇങ്ങനെ ഒരു വട്ടം സഞ്ചരിച്ചു തിരികെ വരുമ്പോൾ അവന്നു ഒരു ദിവസത്തിനു കൂടുതൽകുറവു ഉണ്ടാകുന്നു. അവൻ തിരിച്ചുവന്നതു കിഴക്കോട്ടു പോയി ചുററിയും വെച്ചാകുന്നു എങ്കിൽ അവന്നു ഒരു ദിവസി അധികവും പടിഞ്ഞാട്ടു ചുററിയും വെച്ചാകുന്നു എങ്കിൽ ഒരു ദിവസി കുറവും ഉണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ദേശവാസികൾ സാധാരണമായി ഞായറാഴ്ച എന്നു എണ്ണുന്ന ദിവസത്തെ ചുററു സഞ്ചാരികൾ ചിലർ തിങ്കളാഴ്ച എന്നും മററു ചിലർ ശനിയാഴ്ച എന്നും ഓൎത്തുപോയതു ഒരു ചൊല്ലിക്കൊണ്ട കാൎയ്യമായിരിക്കുന്നു.

(൨) ഗ്രഹണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന സമയം മുൻപുകൂട്ടി ഗണിച്ചു വരുത്താകുന്നതാകയാൽ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്വാന്മാർ അവയുടെ സമയത്തെ തിട്ടപ്പെടുത്തി പഞ്ചാംഗത്തിലും മററും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു. അതാതു ദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗ്രഹണങ്ങളെ അവിടവിടത്തെ ചരിത്രക്കാർ അപ്പോഴപ്പോൾ കുറിച്ചിടുന്നുമുണ്ടു. ഈ വക കണക്കുകളെ ശോധന ചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ ഒരേ ഗ്രഹണം തന്നേ ഒരു ദിക്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സമയത്തല്ല മറെറാരിടത്തു കാണപ്പെടുന്നതു എന്നു തെളിവാകും. ഇവിടെ രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിക്കു ഉണ്ടാകുന്ന സോമഗ്രഹണം കൊംസ്തന്തിര പുരിയിൽ പാതിരായിക്കു മുൻപു ഒൻപതു മണിക്കു കാണാറാകും. ബംഗാളത്തിന്റെ കിഴക്കു ഭാഗത്തു പാതിരാ കഴിഞ്ഞു ഒരു മണിക്കു നോക്കിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ നേരം അസ്തമിച്ചിട്ടില്ലായ്കകൊണ്ടും നവസീലന്തിൽ നേരം വെളുത്തു കുറേ പുലൎന്നു പോയതുകൊണ്ടും ആ ഗ്രഹണം തീരെ അദൃശ്യമായിരിക്കും. ഇതിൻവണ്ണം ഗ്രഹങ്ങളുടെ സമ

യ ഭേദംകൊണ്ടു ദിക്കുകൾ തമ്മിൽ കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറു ള്ള ദൂരം എളുപ്പത്തിൽ നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാകയാൽ അതു കപ്പലോട്ടക്കാൎക്കു മററും എത്രയും ഉപകാരമായിരിക്കുന്നു.

(൩) വിദ്യുത്താരയന്ത്രത്താലേ വൎത്തമാനമറിയിക്കുക. ഈ രാജ്യത്തു തിരുവനന്തപുരത്തോളം ഇപ്പോൾ നടപ്പായിരിക്കയാൽ അതിന്റെ അതിവേഗത എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു. ഒരു മേശക്കരികെ മുഖാമുഖമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു മനുഷ്യർ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഇടയെ വേണ്ടു തിരുവെല്ലായിൽ നിന്നു കോട്ടയത്തു ഒരു വൎത്തമാനം എത്തിക്കുന്നതിനു. ജന്നപട്ടണത്തോ കാശിയിലോ എത്തിക്കുന്നതിനു അതിൽ അധികം സമയം വേണ്ടാ. ഭൂമിയിൽനിന്നു ൯൫ കോടി അകലമായിരിക്കുന്ന സൂൎയ്യങ്കലേക്കു എത്തിപ്പാൻ ൨൦ വിനാഴികയേ ചെല്ലൂ. ആകയാൽ ഭൂമിയിൽനിന്നു സൂൎയ്യനിലേക്കു ഒരു നാഴികകൊണ്ടു വൎത്തമാനം അയെച്ചു മറുപടിവന്നിട്ടു പിന്നെയും ഒരു മറുപടി അങ്ങോട്ടു എത്തിക്കാവുന്നതാകുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറെറാരു സ്ഥലത്തേക്കു എങ്കിലും വൎത്തമാനം തൽക്ഷണം എത്തുന്നതാകയാൽ അതിനു കാലതാമസം തീരെ വേണ്ടാ എന്നു തന്നേ പറയാം. പിന്നെ ദൂരദിക്കുകളിൽ എത്തിപ്പാൻ അല്പയിട വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു കമ്പി അവിടവിടെ മുറിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പലടത്തു അറിഞ്ഞു അറിയിക്കേണ്ടി വരുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. ആകയാൽ ദിക്കുകൾ തമ്മിൽ നേരഭേദമില്ലായിരുന്നാൽ ഒരിടത്തുനിന്നു മറെറാരിടത്തു ഒരു സമയത്തു അറിയിക്കുന്ന വൎത്തമാനം ആ സമയത്തു തന്നെ അവിടെ എത്തുവാനുള്ളതാകുന്നു. അതു അപ്രകാരം വരാതെ ദിക്കുകൾ തമ്മിലുള്ള കിടപ്പു ഭേദംപോലെ വൎത്തമാനം എത്തുക മുൻപിൻ ആയി വരുന്നു. പത്തു സംവത്സരം മുൻപേ മിന്നൽ കമ്പി ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പായിട്ടില്ലാത്ത സമയത്തു സെബസ്തപ്പോലിങ്കൽ വെച്ചു രുസ്യ പട്ടാളവുമായിട്ടു ബന്ധുസൈന്യങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഒരു ഘോര യുദ്ധത്തിന്റെ സംഭവം ഒരു ദിവസി ൧൦ മണിക്കു മിന്നൽക്കമ്പി വഴിയായി അറിയിച്ചാറെ എംഗ്ലാന്തിൽ ഏകദേശം എട്ടു മണിക്കു എത്തി എന്നു വായിച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരം ഞ

ങ്ങൾക്ക നല്ല ഓൎമ്മതോന്നുന്നു. ഘ്രിദ്രുദ്രാവകത്തിന്റെ ഓട്ടത്തിന്റെ അതിശയകരമായ വേഗത്തെക്ക ഒരു നല്ല സാക്ഷ്യം എന്നു അപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക മനസ്സിൽക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യു.

൭. ഭൂമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നു ന്യായസിദ്ധം മാത്രമ കണ്ടുബോധിക്കാകുന്നതും കൂടയാകുന്നു. കരെക്ക കുന്നു കുഴിയും വൃക്ഷാദികളും ഉള്ളതുകൊണ്ടു കാഴ്ചെക്ക തടവുണ്ടാകുന്നു എങ്കിലും കടൽ വിസ്താരമായി വെള്ളംകൊണ്ടു മൂടിക്കിടക്കയാൽ കാഴ്ചെക്ക തടവില്ലായ്ക മൂലം എത്രയോ അകലെയിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ കടൽപ്പുറത്തുന്നു നോക്കിയാൽ കാണാറാകെണം. എന്നാൽ രണ്ടു രകൾക്ക ഇടയിലുള്ള സമുദ്രം അധിക വിസ്താരമായിരുന്നാൽ ഒരു സമുദ്ര തീരത്തെ വിവരം മറു സമുദ്ര തീരത്തു നിന്നു നോക്കിയാൽ ഒന്നും കാണാറാകുന്നില്ല. ദൂരത്തിന്റെ അധികത്വം കൊണ്ടു നമ്മുടെ കാഴ്ച എത്തായ്കയാൽ ആകുന്നു കാണാത്തതു എന്നു പറെഞ്ഞു കൂടാ എന്തെന്നാൽ ഭൂമിയുടെ ചുററളവിനെക്കാൾ അസംഖ്യ ഇരട്ടി ദൂരമായിരിക്കുന്ന ആദിത്യ ചന്ദ്രന്മാരെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും നാം വെറും കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നതാകയാൽ കാഴ്ച എത്തുന്നതിനു അതിരുവെക്കാവതല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ആകയാൽ ദൂര വസ്തുക്കൾ കാഴ്ചെക്കു എത്തുപെടാത്തതു ഭൂമിയുടെ ഉരുണ്മകൊണ്ടു മറെയുന്നതിനാൽ ആകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കെണം. ദൂരതകൊണ്ടു വസ്തുക്കൾ ചെറുതായിപ്പോകയാൽ നോട്ടം പററാഞ്ഞിട്ടു കാണപ്പെടുന്നില്ലെന്നു പറെഞ്ഞു കൂടാ. എന്തെന്നാൽ കപ്പലുകൾ കരെക്കോട്ടു അടുത്തു വരുമ്പോൾ ആദ്യം നാം കാണുന്നതു വലിയ ഉടലല്ല ചെറിയ പാമരമാകുന്നു. പിന്നെ ഉടൽ കാണപ്പെടുന്നതു അടുത്തടുത്തു വരുന്തോറും കടലിൽനിന്നു പൊങ്ങുന്നതു പോലെയാകുന്നു. ഇതൊക്കെയും ആലപ്പുഴെക്കടൽപ്പുറത്തു പോയി അസ്സാരം നേരം താമസിച്ചാൽ പരീക്ഷിച്ചു അറിയാകുന്നതാകുന്നു.

ഭൂമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നു സാധിക്കുന്നതിനു ഇനിയും അനേകം ന്യായങ്ങൾ പറെവാനുണ്ടു. എന്നാൽ ഇപ്പറെഞ്ഞവ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നതും കാൎയ്യം ബോധം വരുന്നതിനു മതിയായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. ആകയാൽ ഇപ്പോൾ അധികം ഒന്നും പറെഞ്ഞിട്ടു ആവശ്യമില്ല. പക്ഷേ ഹിന്ദുക്കളിൽ ചിലർ ഈ സിദ്ധം തങ്ങളുടെ മാൎഗ്ഗ

ത്തിനു വിരോധം എന്നു വെച്ചു തള്ളിക്കളെയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇതു ഹിന്തു പുരാണങ്ങളിലെ വാക്കുകളോടു ഭിന്നിക്കുന്നു എങ്കിലും ഹ.. വിജ്ഞാനികളാൽ സാധാരണമായി സമ്മതിച്ചിരിക്കു.. ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു.

G. M.

EXTRACTS FROM THE BEST ENGLISH WRITERS.

മഹിമയുടെ ആശ.

(FROM G. D. CHEEVER. D. D.)

ക്രിസ്തു തന്റെ ജനങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ തങ്ങൾക്കുമുൻപാകെയുള്ള ഭാഗ്യത്തിലേക്കു തിരിക്കുന്നതായ ഒരു അത്ഭുതവാക്കു ഇതിൽ ഉണ്ടു. അതായതു "എന്നെ സേവിക്കുന്നവനെ എന്റെ പിതാവു ബഹുമാനിക്കും" എന്നത്രേ. ആത്മാവു ചിലപ്പോൾ ഈ വചനത്തെ ധ്യാനിക്കയെന്നു വന്നാൽ അതു ദൈവംതന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൎക്കു വേണ്ടി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ണു കാണുകയും ചെവി കേൾക്കയും മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കയും ചെയ്യിട്ടില്ലാത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ ദൈവാത്മാവു മുഖാന്തരം കാണ്മാനായിട്ടു ഹൃദയത്തെ സ്വൎഗ്ഗത്തിലേക്കു എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നതായ ഒരു അഗ്നിരഥത്തെന്ന പോലെ രസമുള്ളതെന്നു കാണുന്നു. "അവനെ എന്റെ പിതാവു ബഹുമാനിക്കും" മഹത്വത്തിന്റെ താല്പൎയ്യാൎത്ഥം എത്ര മെച്ചം! ദൈവത്താൽ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുക എന്നതു! ഇങ്ങനത്ത വാക്കുകളിൻ കീഴിൽ മറെഞ്ഞിരിക്കുന്ന അൎത്ഥത്തിന്റെ വിസ്തീൎണ്ണതയും കഠിനവും അല്പമെങ്കിലും ഗ്രഹിക്കേണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഈ മരണമുള്ള അവസ്ഥയിൽ ഏതെല്ലാം മാതിരി സാദൃശങ്ങളും ഉപമാലങ്കാരങ്ങളും യുക്തികളും ഉണ്ടായാൽ മതിയാകും. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗതികളുള്ളവനേ നിന്റെ താഴ്മയും സൌമ്യതയും രഹസ്യവുമുള്ള പ്രാൎത്ഥന സ്ഥലത്തുനിന്നു നീ എഴുന്നേററു കാറും കറുപ്പുമില്ലാത്ത ഒരു ദിവസി പാതി രാത്രിയിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ എല്ലാം തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ആകാശ മണ്ഡലത്തിൻ കീഴിൽ ചെന്നു നിന്നുംകൊണ്ടു കുഴൽക്കണ്ണാടി എടുത്തു ചുററിത്തിരിയുന്ന ലോകങ്ങൾ തിങ്ങി

നില്ക്കുന്ന ആ അന്തത്തിയില്ലാത്ത വിശാലസ്ഥലത്തെക്കു നോക്കുക. ഒരൊ അഖിലാണ്ഡത്തിൽ ലക്ഷോലക്ഷം ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും നീ പ്രകാശത്തിന്റെ വേഗതയോടൊപ്പം ഗമിച്ചാലും ഒരൊ ഭൂമിയിൽനിന്നു അവയിൽ ചെന്നെത്തുവാൻ ലക്ഷോലക്ഷം സംവത്സരങ്ങൾ മതിയാകയില്ലാതവണ്ണം അവ അത്ര അകലത്തിൽ ആകുന്നു എന്നും നിന്നെ ഗണിത ശാസ്ത്രം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവൻ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. നിനക്കു ഇപ്പോൾ കാണാകുന്നതിന്നു അപ്പുറം നീ ദൃഷ്ടി പതിച്ചാലും അവിടെയും നിന്റെ കാഴ്ചയ്ക്കു തുലോം അപ്പുറം നിനക്കെത്താകുന്നതിലും വളരെ സംവത്സരങ്ങൾക്കപ്പുറം ലക്ഷോലക്ഷം മഹത്വമുള്ള ലോകങ്ങൾ കിടപ്പുണ്ടു. ശക്തിയുടെയും മഹത്വത്തിന്റെയും ഇങ്ങനത്ത ഒരു അന്ധാളിപ്പിക്കുന്ന അനന്തതയുടെ നിനവിനെപ്പററി നീ വല്ലതും ഗ്രഹിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ വിശേഷപ്പെട്ട സൃഷ്ടികളും വസ്തുക്കളുമുള്ള ഇങ്ങനത്ത വിലയേറിയതും അന്തത്തിയില്ലാത്തതുമായ അഖിലാണ്ഡങ്ങൾക്കിടയിൽ നീ ഇല്ലായ്മയായിപ്പോകാകുന്ന ഒരു കരട്, പൃഥ്വിയുടെ ഒരണുവു, ഒരു സാരമില്ലാത്ത ഹീന സൃഷ്ടി എന്നു നിനക്കു തന്നേ പ്രത്യേകം നിന്റെ പാപസ്വഭാവത്തിൽ തോന്നിപ്പോകും. ഇനിയും നിന്റെ ആശ്ചര്യ വിവശതയിൽനിന്നു തിരിച്ചു വന്നു ക്രിസ്തുവിൻ വചനങ്ങളുടെ സത്യത്തിൽ നോക്കിയാൽ നീ നിന്റെ അല്പ നാളിലും സമയത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും ക്രിസ്തുവിനെ പരമാത്മത്തോടെ സേവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒരൊ എല്ലാ ശക്തി മഹത്വങ്ങളുടെ സൃഷ്ടാവും ഉടയക്കാരനും ആധാരവുമായ ദൈവം ഒരൊ ഉപകരണാഖിലാണ്ഡത്തിന്നു തന്നെയും വേണ്ടുംവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ വഹിയാത്തതായ ഒരു ബഹുമാനത്തോടെ, ആ അഖിലാണ്ഡത്തിന്നു ഒരിക്കലും കൊടുത്തിട്ടില്ലാത്തതായ ഒരു ബഹുമാനത്തോടെ, മററുള്ള എല്ലാ ഉപകരണാഖിലാണ്ഡങ്ങളെക്കാൾ അധികം അതിശയം, അത്ഭുതം, നന്ദി, സ്നേഹം, സ്തുതി എന്നിവകളുടെ ഒരു വസ്തുവായിട്ടു ആ അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ നടുവിൽ വെച്ചു നിന്നെ അടയാളം കുറിക്കുന്നതായ ഒരു ബഹുമാനത്തോടു കൂടെ തന്നെ നിന്നെ ബഹുമാനിക്കും എന്നു നിനക്കു കാണാം. ഇതു ഞാൻ പൊലിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞതു പോലെ തോന്നുമൊ ? വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ പ്രമാണത്തെയും ദൈവ വാഗ്ദത്തങ്ങളു

ടെ അത്ഥത്തെയു ം പഠിക്ക. അപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാ ദൃശത്തിൽ ദൈവ പുത്രന്മാരുടെ ബഹുമാനവും വെളിച്ച ത്തിൽ ശുദ്ധിമാന്മാരുടെ അവകാശത്തിൻ ധനത്തിന്റെ മഹത്വവും പൊലിപ്പിച്ചു പറവാൻ വഹിയാത്തതാകുന്നു എന്നു നിനക്ക കാണാം. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവു തന്റെ പിതാവിനോടു നീ ഇനിക്ക തന്നിട്ടുള്ള മഹത്വം ഞാൻ അവൎക്കു കൊടുത്തു എന്നും അറിയിച്ചതിനെ നീ അറിയും. എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എന്റെ പിതാവിനാൽ സ്നേ ഹിക്കപ്പെട്ടവനാകും അവൻ എന്റെ വചനങ്ങളെ കാക്കും എന്റെ പിതാവും അവനെ സ്നേഹിക്കും ഞങ്ങൾ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു അവനോടു കൂടെ വാസം ചെയ്യും എന്നു മനുഷ്യരോടുള്ള വാഗ്ദത്തത്തെ നീ പരി ചയിച്ചു അറിയും. മനുഷ്യരുടെ മുൻപാകെ എന്നെ അനു സരിച്ചു പറയുന്നവനെ എന്റെ പിതാവിന്റെയും അ വന്റെ പരിശുദ്ധദൂതന്മാരുടെയും മുൻപാകെ ഞാനും അനുസരിച്ചു പറയും. യാതൊരുത്തൻ ജയിക്കുന്നുവൊ, അവനെ ഞാൻ എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ ആലയത്തിൽ ഒരു തൂണാക്കി തീൎക്കും അവൻ പിന്നെയും പുറത്തുപോ കയുമില്ല ഞാൻ അവന്റെ മേൽ എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തെയും, എന്റെ ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നു സ്വൎഗ്ഗ ത്തിൽനിന്നിറങ്ങുന്ന പുതിയ യെറുശലേമാകുന്ന എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ പട്ടണത്തിന്റെ നാമത്തെയും, എന്റെ പുതിയ നാമത്തെയും എഴുതുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനത്ത പരമാനന്ദ രാജ്യത്തിലേക്കും അവകാശത്തിലേക്കും ഉള്ള വിളിയും ആശീൎവ്വാദ അട്ടഹാസവും എന്റെ പിതാവി നാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരേ എന്നാകുന്നു. ദൈവസിം ഹാസനത്തിൻ മുൻപാകെ അവർ വസിക്കുന്നു. അവർ അവനെ അവന്റെ ആലയത്തിൽ രാവും പകലും സേ വിക്കുന്നു. സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നവനും അ വരുടെ ഇടയിൽ വസിക്കും. അവർ ഇനി വിശന്നിരി ക്കയുമില്ല, ഇനി ദാഹിച്ചിരിക്കയുമില്ല, അവരുടെ മേൽ വെയിലെങ്കിലും യാതൊരു ഉഷ്ണമെങ്കിലും കൊള്ളുകയില്ല അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സിംഹാസനത്തിന്റെ നടു വിൽ ഇരിക്കുന്ന ആട്ടിൻകുട്ടി അവരെ മേയിക്കയും, അവരെ ജീവനുള്ള നീരുറവുകളുടെ അടുക്കൽ കൂട്ടിക്കൊ ണ്ടുപോകയും ദൈവം കണ്ണുനീരുകളെ ഒക്കെയും അവ രുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു തുടെച്ചുകളകയും ചെയ്യും.

ൟ കാൎയ്യങ്ങൾ അനുകൂലത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ഒരു വലിയ രഹസ്യമാകുന്നു ഒരു മറെക്കു ഒരു രഹസ്യവും അവയോടു ശരിയിടുവാൻ ഇല്ലാതവണ്ണം അത്ര വലിയതു തന്നെ. അവയുടെ ആന്തരം എന്തെന്നു നാം അറിയുന്നില്ല. മനസ്സിന്റെ ചില ഭാവപ്രകാരം അവ വിശ്വസിപ്പാൻ വഹിയാത്തവയെന്നും, നമ്മെപ്പോലെ ഇത്ര പാപികളായ കൃമികളെ ദൈവം ബഹുമാനിക്കയും അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നതു അസാദ്ധ്യമെന്നും തോന്നിക്കുന്നു. ൟ മഹത്വത്തിന്റെ ഒക്കെയും കാരണവും സാദ്ധ്യവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ബഹുമാനമാകുന്നു എന്നു നാം വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ആ രഹസ്യം ഏതാണ്ടൊ തുറന്നു തെളിഞ്ഞു വരുന്നു സംശയമില്ല; നമുക്കു അവന്നു കൊടുപ്പാൻ കഴിയുന്ന അത്യന്ത ബഹുമാനവും ശുശ്രൂഷയും അവന്നു ചെല്ലുവാനുള്ളതിനോടു ശരിയിട്ടു നോക്കിയാൽ, അവ എത്ര നിസ്സാരവും അല്പവും അപൂൎണ്ണവുമായുള്ളവ എന്നു നാം വിചാരിക്കുമ്പോൾ, പിന്നെയും ആ രഹസ്യം അത്ഭുതകരമെന്നു തെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ അതാ ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തങ്ങൾ നില്ക്കുന്നു. അവ അവയുടെ മഹത്വത്തിന്റെ എല്ലാ രഹസ്യത്തോടുകൂടെ നിത്യസത്യങ്ങൾ ആകുന്നു. അങ്ങനെ ഇനി നിമിഷം വെളിപ്പെടുവാനുള്ള മഹത്വത്തിൻ കിരീടം നമുക്കു മുൻപാകെ ഇരിക്കുന്നു. നാം ഇനി എങ്ങനെയായി തീരും എന്നുള്ളതു ഇതുവരെ വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവൻ വെളിപ്പെടുമ്പോൾ നാം അവനെപ്പോലെ ആയിതീരും. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഇരിക്കുന്നപ്രകാരം നാം അവനെ കാണും എന്നു നാം അറിയുന്നു.

AN EVENING WALK AND ITS RESULTS.

A few evenings ago in the course of my usual wanderings in search of health and recreation—for I can afford neither horse nor buggy—I came upon the confines of a low, swampy, stagnant, and — shall I say it?—odoriferous paddy-field. A pretty place, my readers will think, for the pursuit of Æsthetics, to say nothing of health. Well but, gentle reader, be not too hasty in your remarks; for the fact is, that I did come there

in search of the beautiful! You may suppose perhaps, when I left the breezy hill and turned my eyes from the gorgeous west, where the sun had spread his curtain of gold, and had lighted the landscape with colours that only mock the artist's toil, to contemplate the mud of the morass in the valley, and the green unwholesome-looking water, covered in many places with that greasy film, where only croaking frogs love to grunt their nightly chorus, and the venomous watersnake to seek his prey, that I had bid adieu to all that can charm the eye of man. And had you seen me extract a small phial from my pocket, which I had carefully deposited there before leaving home, and deliberately stoop down and fill it with some of that stagnant water, taking especial pains to secure some of the film that was floating at the surface, perhaps you would have wondered, as some inquisitive people standing by I am sure did, under what strange hallucination I could be labouring. The fact is that a single cubic inch of that uninteresting looking water contains, though invisible to the naked eye, more living beings than you could count in a lifetime, beings too whose habits of life are as varied as are their forms; and my design was to submit some of this paddy-field water to the test of the microscope. For while we can turn the Telescope towards the heavens, and penetrate their depths, and can behold Mars with his ice-bound poles, and Jupiter with his moons, and Saturn with his ring, and can resolve the milky way into myriads of brilliant suns, studding space at immeasurable distances from us and from each other, we can equally turn the Microscope upon the minutiæ of God's works, and can thereby learn that the glory of the Almighty does not shine more brightly in suns and stars, than in the atoms of Creation.

With my little bottle of water then I retraced my steps homewards. And in the evening, with my microscope so placed that the light of the lamp fell full on the slightly concave reflector, I put a drop of the water from the bottle on a piece of glass so as to form a little pool of about a quarter of an inch in diameter. I could see with the naked eye, in a strong light, that there were a number of small dots in the centre, in only one or two of which however could I discern any motion. These proved, when I looked through the microscope, to be the larger kinds of animalcules, and the stationary dots were particles of decayed vegetable matter. And in that drop of water were more living creatures, each enjoying no doubt the plenitude of its existence, than I could count. There were some so minute that the microscope only just enabled me to perceive them, little transparent globules rolling about in what seemed comparatively like a

lake; others of larger dimensions darted to and fro as though they were playing at hide and seek among the particles of decayed vegetable matter in the water; others more sluggish lay occasionally crawling on the glass; here came what seemed a perfect monster, apparently capable of devouring all the rest, shaped almost like a scorpion or lobster, with four spikes in its tail, and scorpion-like nippers, or antennæ, in front; and here a little wriggling worm suddenly darted in view, a hundred of which, if twisted together, would not have been so thick as the finest human hair.

But let me enter more into detail, and give a more particular account of some of these little creatures. First, there are the tiny specks of transparent matter, which one would think must possess a will, by which their actions are regulated. But what kind of existence can theirs be? I see no mouth, no head, no fin; nothing apparently but a minute globule of transparent matter. Is it possible that this is an animal? This is indeed the most simple and, so far as the powers of the microscope have up to this time been capable of revealing, the smallest of all living beings. It is called the *Twilight monad*, or in more scientific language—if it be thought so—*monas crepusculum*, monas being the Greek word for *unit*, and crepusculum the Latin word for *twilight*. It is so called because it appears to be as it were a unit of animal life, a point in the first dawning of existence. Its movements are supposed to be regulated by a single hair, called a *cilium* by which it lashes the water, and so rows itself along. I say *supposed*, because no microscope has yet been made powerful enough to see the cilium of the monad; but it is known that cilia are necessary for the motions of larger kinds of animalcules, and that they play an important part in the economy of all animals; it is inferred therefore that the monad possesses at least one. The word cilium means an eyelash, and hence is applied to rows of minute hairs which surround the mouths and other parts of many kinds of animalcules. It has been calculated that the monad is so small that a single drop of water would afford ample space for a thousand millions of them to swim about pretty comfortably. These minute atoms of life are to be found wherever decaying vegetable matter is present in water; and hence they, and all the tribe of our paddy-field acquaintances, are called *Infusoria*, the name being derived from the circumstance that they exist in *infusions* of vegetable or animal substances.

Let us now turn our attention to another individual of these infusory animalcules. In size, though the naked eye would scarcely detect it, it bears about the same proportion to a monad, as a man bears to the ball of his eye. You will find

it in company with many of its fellows in the neighbou-r hood of any particle of vegetable matter there may be in the water. Indeed you need scarcely journey so far as the paddy-field to find it. If you indulge in the laudable practice of having flowers in water on your table, if they have been in the water some hours you need only put a drop of the water on a piece of glass by touching it with the end of one of the flower stalks, and by the microscope you will discern an abundance of them. The shape of these creatures can only be described by saying that they are like little oval transparent bags, in the interior of which a number of little stomachs, as some naturalists suppose them to be, or bladders, may be seen occasionally contracting and expanding. I was so fortunate the other evening as to have an opportunity of witnessing the extraordinary manner in which these creatures are multiplied. I was observing one, which seemed more sluggish than the rest, and larger than many of them—an adult undoubtedly—when I noticed that it gradually contracted round the middle, and soon presented an appearance something similar to an hour-glass. This contraction continued to increase, until the halves of the creature were connected by but a speck: this at last gave way, and the twins separated, and swam about as merrily and contentedly as the rest. The whole of this process occupied less than ten minutes. Most of the infusoria appear to multiply in the same manner.

Another kind of animalcule belonging to the same class as the one above mentioned, namely the volvox (so named, no doubt, from the rolling way they have of paddling themselves through the water,) but of much larger dimensions, occasionally darted, or rolled into the field of view. This creature is a transparent globe, containing many of the globular stomachs, or whatever else they may be, mentioned before. It appears surrounded with hairs or bristles, by which no doubt its motions are performed. This creature is sometimes called the *globe animal*, and though it appears a giant compared with those above described, it is only discernible to the naked eye in a very strong light as a moving point.

These creatures belonging to the class volvox, are great swimmers, and no doubt thus pursue their prey. There are however other kinds which connect themselves by means of a thread, or with a kind of foot, to some fixed substance: and the way in which they obtain their food is very interesting. One kind, belonging to a tribe of infusoria called the *vorticella*, is like a minute wineglass, only in place of the stem it has a thread eight or ten times its own length, the end of which is fastened to some support, beyond the length of which the little bell-shaped creature cannot move. Around the edge

of the bell are a number of cilia such as are described above, and by the whirling of which little *whirlpools* are formed in the water; hence its name. Another kind is of less elegant shape with two spikes pointing downward, and instead of a thread has between the spikes a short foot about twice its own length, with a sucker at the end, as in a fly's foot, by means of which it attaches itself at will to any substance near. One of these little creatures I observed amongst my paddy-field captures. It appeared to be a most energetic and hungry individual. Sometimes it would twist about with motions too rapid for the eye to follow, then it would plant its foot or stem on the glass, and assume a posture of repose. No sooner did this happen, then I invariably saw a current of water setting in towards its mouth, whether caused by the waving of cilia, such as those above mentioned, but which I could not discern, or by some internal suction, I cannot determine. Of course the current of water carried all small floating particles with it; many were rejected, and flowed past, apparently particles of vegetable matter; but woe betide the monad who was unfortunate enough to come within the influence of the current, such seldom escaped the jaws of the destroyer.

There are many other curious and beautiful forms in the Infusorial Kingdom, not a few of which were in my bottle, and may be found any day in the tanks and paddy-fields of Travancore. Some of these specks of life even live in shells formed of *silex*, or flint; which shells remain entire after the death of their inhabitants, and are not unfrequently found in a fossil state, proving that in ages long past there were tribes of Infusoria in numbers that defy all calculation. There is in Bohemia a kind of slate, which on account of its use in the arts for polishing is called *polishing slate*: this has been shewn by microscopists to be entirely composed of the shells of fossil Infusoria: and we read that professor Ehrenberg has calculated that one cubic inch of this slate contains not less than 41,000,000,000 of these minute shells.

It must not be supposed however that stagnant, offensive water is the only abode of these minute wonders of nature, though such water contains by far the greatest abundance of them. In the clearest standing water, especially if aquatic plants be growing in it, we shall often find the most remarkable and interesting specimens.

Such are some of the wonders of Creation as revealed to us by the microscope, giving us a fresh insight into the consummate skill and Creative resources of Him, who when He created the worlds, gave to each atom its own distinctive properties; who when He created immortal Seraphs to dwell round His throne, and man "in His own Image" to worship

Him on earth, did not disdain to people the waters with myriads of beings too small for man's unaided eye to discern, yet each possessing its own distinctive form and individuality, and a position in which every want of its life is supplied. Let this thought then serve to strengthen our FAITH. When we gaze on the awful heavens and their immensity, we may feel with David, "Lord, what is man, insignificant, weak, sinful man, that thou art mindful of him?" But when we look on the monad of the pool, and realize that God is its Creator too, may we not take courage and say—If the Almighty has exerted such creative skill in regulating the existence of this speck of life, will he forget me if I cry unto Him? What were the words of the Incarnate Son himself when he tabernacled with men? "If God so clothe the grass of the field, which to-day is and to-morrow is cast into the oven, shall he not much more clothe you, O ye of little faith."

C.

A MORNING HYMN.

Morn breaks on yonder mountain hoary:
On Night's departing mantle shed,
His golden beams now scattered
Are filling earth again with glory.

The misty valley echoes now
With song of birds to welcome day·
The guilty tiger slinks away,
Afraid of light, to covert low.

The innocent child leaps up with smiles
To meet again the smiling sun,
And heedless how the moments run
In Time's hour-glass, sings and beguiles

The morning hours, till lessons due.
While guilt-bound souls from fevered couch
Slow turning, count the hours and crouch
In secret haunts, or labyrinths new.

O God, may I awake to joy,
Whene'er the day awakes to me;
And smitten by thy love, for thee
With happy haste my hours employ.

And as the sun illumes the earth
With early beam of heaven-born fire;
So on the fount of each desire,
And every thought, ere shaped in birth,

May thy Good Spirit shed his ray,
And warm and purify my soul,
Lest bands of guilt my thoughts control,
Or clouds shut out Eternal Day.

ഇതിന്നു താഴെയുള്ള പദ്യങ്ങൾ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ ചേൎക്കുന്നതിന്നായിട്ടു നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ഒരുത്തൻ ഉണ്ടാക്കിയതാകുന്നു. അവയിൽ സ്വന്തസ്തുതിയെപ്പററി പറയുന്നുവെല്ലൊ എന്നു ആരും വിചാരിക്കയില്ല എന്നും ഇച്ഛിക്കുന്നു.

ചാരത്തുവന്നാലുംനീകീരത്തരുണീബാലെ
കാലത്തെക്കളയാതെയുരചെയ്യേണം
അജ്ഞാനമെല്ലാംനീങ്ങിവിജ്ഞാനമുണ്ടാവാനായി
ഇക്കാലമെന്തുവേണ്ടുകിളിപ്പൈതലെ.

ഏഴിലോകേൾക്കനിങ്ങളെങ്കൽനിന്നാദരേണ
പങ്കങ്ങളകന്നുപോന്നഹിസംശയം
നാടൊക്കെപ്രസിദ്ധമാംകോട്ടയംകാലേജിലെ
ശ്രേഷ്ഠനാംഗുരുഭൃതൻകരുണാശാലി.

ഭൂലോകവാസികൾക്കുവിജ്ഞാനമുണ്ടാവാനായി
ഭാഗവതോത്തമനുമതിശയേന
മൂന്നുമാസംതോറുമോരോരോപുസ്തകമായി
വെവ്വേറെനിൎമ്മിപ്പെനെന്നുറച്ചുധന്യൻ.

ഒന്നുരണ്ടിപ്രകാരമുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തനേരം
വിദ്യാസംഗ്രഹമെന്നുവിളിച്ചാന്മാരും
വിദ്യയുംവിജ്ഞാനവുംനീതിയുംനയങ്ങളും
അദ്വൈതമെന്നുമിതിലടങ്ങീട്ടുണ്ടു.

ഇന്നിതുവായിക്കുന്നമാനുഷന്മാൎക്കുവിദ്യ
നന്നായിത്തെളിഞ്ഞീടുമെന്നറിക
വിദ്യയുണ്ടാകുന്നേരംവിജ്ഞാനമുദിച്ചീടും
വിജ്ഞാനമജ്ഞാനത്തെനീക്കുമെല്ലൊ.

അജ്ഞാനംനീങ്ങുമപ്പോൾവിജ്ഞാനംകൊണ്ടുചിത്ത
സന്തോഷംവൎദ്ധിച്ചീടുംമനുജന്മാരെ
ജ്ഞാനത്തിന്നുള്ളവഴിസാക്ഷാലിന്നിതുതന്നെ
ജ്ഞാനകാംക്ഷികൾനിങ്ങളോൎത്തുകൊൾവിൻ.

എന്നതുകൊണ്ടുനിങ്ങൾവിദ്യാസംഗ്രഹമിതു
വാങ്ങിച്ചുപഠിക്കേണംമടികൂടാതെ
ഇങ്ങനെപറഞ്ഞവൾഭംഗിയിൽപാറന്നുടൻ
തിങ്ങിനമോദത്തോടുകിളിപ്പൈതലും.

(രാ.)

വൎത്തമാനം.

അമെറിക്കയിൽനിന്നും ഈയിടയിൽ വന്ന വൎത്തമാനത്തിൽ അവിടെ വടക്കരും തെക്കരും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം ഇപ്പോഴും ഉള്ളപ്രകാരം കാണുന്നു. അല്ലന്നാൽ മുമ്പെ വടക്കൎക്കു ജയം എന്നു കേട്ടു. ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്നതു രണ്ടിൽ ഒരു പക്ഷത്തിൽ ജയം ഉണ്ടെന്നുവരികിൽ അതു തെക്കൎക്ക എന്നു പറയെണ്ടുന്നാകുന്നു. ഇനിയത്തെ വൎത്തമാനം എങ്ങിനെയെല്ലാമായി തീരുമെന്നുള്ളത തിരെ നിശ്ചയമില്ല. വിനയമനസ്സുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും അമെറിക്കയിൽ വലുതെന്നായ ഈ യുദ്ധം നിറുത്തലായി അവർ തമ്മിൽ സമാധാനക്കാരാകെണമെന്നു സൎവ്വശക്തിയുള്ള ദൈവത്തോടു പ്രാൎത്ഥിക്കേണ്ടുന്നതാകുന്നു.

ഈ ഇടയിൽ യുരോപ്പിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള വകയിലെക്കു വിശേഷ വൎത്തമാനം പാപ്പായുടെ രാജ്യാവകാശത്തെ സംരക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിന്നായിട്ടു റോമയിൽ ഇത്രനാളും വാസിച്ചു കിടന്ന ഫ്രാൻസ്സ പട്ടാളത്തെ ഉടമ്പടിച്ചെയ്തു രണ്ടു വൎഷത്തിന്നകം അവിടെനിന്നു മാറ്റെണമെന്നുള്ളതാകുന്നു.

കല്ക്കത്തായിലും മുസലിപ്പട്ടണത്തിലുമുണ്ടായ കൊടുങ്കാറ്റ ഈയാണ്ടിനെക്കുറിച്ചു ദീൎഘയോൎമ്മ വരുത്തുന്നതാകുന്നു. കിഴക്കെതീരത്തിൽ വൎഷം നില്ക്കുന്ന സമയം എപ്പോഴെങ്കിലും കഠിനമായ കൊടുങ്കാറ്റുവരുവാനിടയുണ്ടു. എന്നാൽ ഈ വൎഷത്തിലുണ്ടായ കൊടുങ്കാറ്റുകൾകൊണ്ടു വന്നതുപോലെയുള്ള ജീവനാശവും വസ്തുനാശവും ഇതിന്നു മുമ്പിൽ അവയാൽ വന്നിട്ടുള്ളപ്രകാരം ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. മുസലിപ്പട്ടണത്തിൽ കടൽകേറി പതിനായിരത്തിലും അധികം ആളുകൾ കുടിച്ചു ചത്തുപോയ വൎത്തമാനം ഉള്ളതു തന്നെ. ചാകാത്തവരിൽ അനേകം പേരുടെ മുതൽകാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം പൊയ്പ്പോയി. ആ പാവപ്പെട്ടവരുടെ സഹായത്തിന്നായിട്ടു ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിവരുന്ന വലിയ ധൎമ്മശേഖരം നോക്കിയാൽ ക്രിസ്ത്യാനിമാൎഗ്ഗം ഏതുവിധേനയായാലും സംശയം കൂടാതെ ഇന്ത്യക്കു ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു എന്നു സാക്ഷിക്കുന്നു.

ഒരു വിദ്യുത്താരയന്ത്രം എംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു പാൎസ്യാ ഉൾകടലിന്റെ തലക്കെട്ടിങ്കൽ ഉള്ള ഫാവോയിലേക്കു ഇടുന്നുണ്ടു. അതു വന്നിരിക്കുന്നതു വീയെസ്സ്യശിലും തിഹിരാനിലും കൂടെയാകുന്നു. ഇതു സംശയംകൂടാതെ ഇപ്പോഴത്തെ കാലങ്ങളില്ലുള്ളതിലെക്കു വലിയ വിദ്യാസിദ്ധികളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഈ ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിങ്കൽ ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു മറ്റൊന്നിലെക്കു എത്തുന്നതായ ഒരു പാതിരി കമ്പി മൂലം അല്പമണിക്കൂറിന്നിടയിൽ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു എംഗ്ലാണ്ടിലെക്കു വൎത്തമാനം അറിയിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞുവരും എന്നു ആരു വിചാരിച്ചിരുന്ന കാൎയ്യമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു എംഗ്ലാണ്ടിലെക്കു ഒരു വൎത്തമാനം അറിയിക്കുന്ന വകെക്കു കൂലി കുറെഞ്ഞ പക്ഷം അൻപതു രൂപായായിരിക്കും.

മദ്രാസിലെ സത്യവേദസമാജത്തില്ലുൾപ്പെട്ട ആളുകൾ സത്യധ്വജം, അതായതു സത്യത്തിന്റെ കൊടി, എന്നു പേരായിട്ടു മാസന്തോറും ഓരോ വൎത്തമാനക്കടലാസ്സ എംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നാം സന്തോഷത്തോടെ കേൾക്കുന്നു. അതു മകരമാസം മുതൽ മാസത്തിൽ രണ്ടാം വ്യാഴാഴ്ചതോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും. അതിൽ ഒക്കെയില്ലും ഹിന്തുക്കളുടെ സംഘസംബന്ധമായും സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായും വിവേകസംബന്ധമായും ആത്മസംബന്ധമായുമുള്ള ക്ഷേമത്തോടു നല്ലവണ്ണം സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി സമാജത്തിലെ പാഠകങ്ങൾകൂടാതെ രണ്ടു മൂന്നു നിന്നെഴുതിയുണ്ടാക്കിയ സംഗതികളും കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. സത്യധ്വജം മുടങ്ങാതെ വാങ്ങിക്കുന്നതിനു പല യുരോപ്പന്മാരും ഈസ്റ്റിന്ത്യന്മാരും നാട്ടുകാരും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വൎത്തമാനക്കടലാസ്സ ശ്രേഷ്ഠമായി വരെണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സത്യവേദധ്വജത്തിന്റെ മറ്റു സാധ്യങ്ങൾക്കു ഇതു സാരമായ സഹായമായിരിക്കുമെന്നും ഇച്ഛിക്കുന്നു.

ഒരു പാൎശിയും യെഹൂദനും ക്രിസ്ത്യാനിയും.

ഒരു യെഹൂദൻ പാൎശികൾക്കുള്ള ഒരു ദേവാലയത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ആരാധനെക്കായി വച്ചിരിക്കുന്ന ശുദ്ധമുള്ള അഗ്നിയെ കണ്ടു പുരോഹിതനോടു എന്തു? നിങ്ങൾ അഗ്നിയെ വന്ദിക്കുന്നുവോയെന്നു ചോദിച്ചു.

പുരോഹിതൻ. അഗ്നിയെ അല്ല ഞങ്ങൾ വന്ദിക്കുന്നതു. പിന്നയോ ആദിത്യന്റെയും ഉയിർ വരുത്തുന്നതായ അവന്റെ വെളിച്ചത്തിന്റെയും സ്വരൂപത്തെ അത്രേ.

യെഹൂദൻ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സൂൎയ്യനെ നിങ്ങളുടെ ദൈവമെന്നു വെച്ചു വന്ദിക്കുന്നു. അവൻ സൎവ്വശക്തന്റെ ഒരു സൃഷ്ടി മാത്രം ആകുന്നുവെന്നുള്ളതു നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലയൊ?

പുരോഹിതൻ. ഞങ്ങൾ അതു അറിയുന്നു എങ്കിലും വിഷയി ആയ മനുഷ്യന്നു മഹോന്നതനെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു ഇന്ദ്രിയ വിഷയമായ ഒരു അടയാളം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നുവെല്ലൊ. സകലത്തെയും പാലിച്ചു അനുഗ്രഹിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ അപ്രത്യക്ഷനും അഗോചരനും ആകുന്ന കാരണഭൂതനു സൂൎയ്യൻ തക്ക ഒരു സ്വരൂപമല്ലയൊ.

യെഹൂദൻ. നിങ്ങളുടെ ജനങ്ങൾക്കു പ്രതിച്ഛായയും അതിന്റെ പൂൎവ്വാൎത്ഥവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അറിയാമൊ? നിങ്ങൾ സൂൎയ്യനെ നിങ്ങളുടെ ദൈവമെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ അതിലും ഹീനപ്പെട്ട ഒരു ഭൂലോക അഗ്നിയെ വന്ദിക്കുന്നുവെല്ലൊ. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജനങ്ങളുടെ പുറമെയുള്ള ദൃഷ്ടിയെ സന്തുഷ്ടിയാക്കുകയും അവരുടെ അകമെയുള്ള ദൃഷ്ടിയെ അന്ധതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഈ ഭൂലോകവെളിച്ചത്തെ അവരുടെ മുൻപിൽ വെക്കുന്നതിനാൽ സ്വൎഗ്ഗീകവെളിച്ചത്തെ അവരിൽനിന്നു മറെച്ചുകളയുന്നു. നീയൊരു വിഗ്രഹത്തെയെങ്കിലും ഒരു പ്രതിമയെ എങ്കിലും ഉണ്ടാക്കരുത.

പുരോഹിതൻ. സൎവ്വേശ്വരനെ നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ വന്ദിക്കുന്നു?

യെഹൂദൻ. ഇരിക്കുന്നവനും ഇരുന്നവനും വരുവാനുള്ളവനുമായ കൎത്താവെന്നു അൎത്ഥമാകുന്ന യഹോവാ അദൊനായി എന്നു ഞങ്ങൾ അവനെ വിളിക്കുന്നു,

പാൎശി. സൎവ്വേശ്വരനെ നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്ന ഈ പേരു വലിപ്പവും മഹത്വവും ഉള്ളതു എങ്കിലും ഭയങ്കരമായിട്ടു ഉള്ളതാകുന്നു.

അപ്പോൾ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെന്നു ഞങ്ങൾ അവനെ അബ്ബാ പിതാവെയെന്നു വിളിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ യെഹൂദനും പാൎശിയും അതിശയം കൂറികൊണ്ടു നിങ്ങൾ സൎവ്വേശ്വരനെ വിളിക്കുന്ന ഈ പേരു ഉന്നതമായും അടുപ്പമായും ഉള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ നിത്യനായവനെ ഇങ്ങിനെ വിളിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾക്കു ധൈൎയ്യം തന്നതു ആർ?

ക്രിസ്ത്യാനി. ആര, പിതാവു തന്നെയല്ലാതെ മറെറാരുത്തനുമല്ല.

ഇതിൽനിന്നു തുടങ്ങി കൎത്താവായ യേശു ക്രിസ്തു വെളിപ്പെട്ട രഹസ്യത്തെയും സംയോജ്യതയുടെ വചനത്തെയും അവൻ അവരോടു വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവർ വിശ്വസിച്ചു ആകാശത്തോളം തങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ ഉയൎത്തി പിതാവേ, അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവേ, എന്നു തിട്ടതയോടും ഭക്തിയോടും അപേക്ഷിച്ചു. പിന്നെ അവർ മൂന്നു പേരും തമ്മിൽ തമ്മിൽ കൈകൊടുത്തു സഹോദരന്മാരെന്നു വിളിച്ചു പിരികയും ചെയ്തു.

ചതുരംഗം.

വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിന്റെ രണ്ടാം ലക്കത്തിൽ ചതുരംഗകളിയിൽ ഇട്ടിരുന്ന ചോദ്യത്തിന്ന തൃശ്ശിവപേരൂർ കുന്നത്തുകരെ ദാനിയേൽ മുനിഷി എഴുതികൊടുത്തയച്ച ഉത്തരം ശരി തന്നേ. അതാവിതു.

വൻകരു	ചെറുകരു
(൧) ക. മക൭ —— മവ൬	(൧) ദ. ദ൬ —— മ൫
(൨) മന്ത്രിയുടെ വശത്തു കോട്ട കെട്ടി	(൨) ഗ. ദക൧ —— മ൪
(൩) ഗ. മക൪ —— മഗ൫	(൩) ഏതു കളിച്ചാലും കൊള്ളാം
(൪) ത. മ൧ —— മ൪	അടിയറവു.

രണ്ടാം ലക്കത്തിൽ ൭ന്നാം പുറത്തു ൩൧ാം വരിയിൽ മ൫ എന്നുള്ളതു ദ൭ എന്നു വരേണ്ടുന്നതാകുന്നു.

ഞങ്ങൾ വായനക്കാൎക്കു ഇനിയും രണ്ടു ചോദ്യം ഇടുന്നു

മഗ൪ൽ	വൻകരുവിലേ	ത
ദ൩ൽ	മേല്പടി	ക
ദ൪ൽ	മേല്പടി	ക
ദ൭ൽ	മേല്പടി	ഗ
ദഗ൧ൽ	മേല്പടി	ദ
മഗ൧ൽ	ചെറുകരുവിലേ	ക
മഗ൨ൽ	മേല്പടി	പ
ദഗ൩ൽ	മേല്പടി	പ
ദഗ൪ൽ	മേല്പടി	ദ
ദഗ൭ൽ	മേല്പടി	പ
ദക൫ൽ	മേല്പടി	ഗ
ദക൭ൽ	മേല്പടി	ത
ദത൫ൽ	മേല്പടി	പ

വൻകരുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി മൂന്നു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമോ?

മത൩ൽ	വൻകരുവിലെ	ഗ
മ൩ൽ	മേല്പടി	ത
ദ൩ൽ	മേല്പടി	ക
ദ൭ൽ	മേല്പടി	ദ
ദ൬ൽ	മേല്പടി	ഗ
മത൫ൽ	ചെറുകരുവിലെ	ദ
മക൫ൽ	മേല്പടി	പ
മക൬ൽ	മേല്പടി	പ
മക൭ൽ	മേല്പടി	പ
ദ൨ൽ	മേല്പടി	പ

വൻകരുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി നാലു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമോ?

ഇതു കൂടാതെ മേലെഴുതിയ ദാനിയേൽ മുനിഷി ചതുരംഗത്തിൽ ഒരു ചോദ്യം ഇടുകയും അതിനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണമെന്നു അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ആരെങ്കിലും അതിന്നു ശരിയായ ഉത്തരം കൊടുക്കുമെന്നു ഇച്ഛിക്കുന്നു.

മഫൽ	വൻകരുവിലെ	ഗ	ദതവൽ	ചെറുകരുവിലെ	ത
മന്വൽ	മെല്ലടി	ദ	ദകവൽ	മെല്ലടി	ദ
മഢൽ	മെല്ലടി	ക	ദഗഢൽ	മെല്ലടി	ക
മഗന്വൽ	മെല്ലടി	ത	ദഗവ്വൽ	മെല്ലടി	ത
മതര്ൽ	മെല്ലടി	പ	മന്നൽ	മെല്ലടി	ഗ
മതഢൽ	മെല്ലടി	ത	മഗന്നൽ	മെല്ലടി	ദ
മഗര്ൽ	മെല്ലടി	ക	മഗവ്വൽ	മെല്ലടി	ഗ
			മതൌൽ	മെല്ലടി	പ

വൻകരുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി ആറു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താം

ഒന്നാം ലക്കത്തിലെ ചോദ്യത്തിന്നു ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞ നീലക
പ്പിള്ളയും രണ്ടാമത്തേതിലെ ചോദ്യത്തിന്നു പറഞ്ഞ ഉത്തരത്തിന്റെ
ശരി തന്നെ. എന്നാൽ കോട്ട കെട്ടൽ സമ്പ്രദായം ആയാൾക്കു മുഴുവൻ
സ്സിലാകാഞ്ഞുയാൽ ഉത്തരം പറഞ്ഞതിൻ പ്രകാരം തന്നെ നോക്കുമ്പോൾ
ള്ള വ്യത്യാസമുണ്ടു.

കോട്ട കെട്ടുന്നതിന്നായിട്ടു തേരിനേയും ദേവനെയും മാറുന്നതു രണ്ടു
ായിട്ടല്ല ഒരു കളിയായിട്ടത്രെ.

THE SLAYER SLAIN.

CHAPTER IX.

It was a few mornings after the events mentioned in the chapter: the temporary flood had subsided, for it was March, sometimes heavy rains in the East cause a rapid rise in the indeed it was the dread that the water might rise still higher, had caused the fearful struggle on the Sabbath morning betw the master and slave: the anxiety however was now past, and river had returned to its usual course. But not so the master. restless gloom overspread his countenance; and a morbid pervaded all his actions. He seemed to wander about the without any object in view, and his return home was marked no pleasure. The laughter and fun of his merry children seem to have lost their charm, and at length they shrunk shyly aw from him.. The crops, over which he had watched so long, had been reaped and threshed as if by magic. The slaves had commenced, according to their firm determination, to reap as soon as the Sabbath was past, and without foreman or overseer the work had progressed beyond their wishes. The old men formed themselves into gangs in the middle, with the young men on their right on the left were the strong women; and through the long day they worked, keeping time with their voices, while feeble women and children spread the cut grain to the sun, or collected it together to be beaten out. It was, as I said before, a few days after the accident in the river, when Mariam, quite recovered from the effects of the plunge, was busily occupied in helping her mother with the morning meal. If her father was proud of her book-learning, it was a very pardonable piece of vanity in the mother if she watched with a mother's pride the dexterous movement of

er hands as she tossed with easy grace the rice in the mora, ntil not a particle of impurity was left on the white grain. Soon ll was ready, and Mariam began to feel that it was time for her ather's return; so she washed her hands, and resumed her jacket, which she had thrown aside during the heat of cooking. She issed her mother as she stooped to take the baby from her ap, and received in return a smile of thanks for her exertions. This was the only part of the day in which her parents thought it necessary for her to engage in household work. From breakfast till noon she taught her little sisters. In the after-noon she liked to keep up a knowledge of what she had learnt, and to improve herself further: and in the evening she sometimes read aloud, or helped her father with his accounts. Taking the baby in her arms, she joined her grandmother and the children under the Mango tree. A large clean mat was spread, and on this little tiny hands, under the old lady's direction, were squeezing the juices of the mangoes to form a favourite sweetmeat. Mariam recommended them to cease, and prepare their sticky hands for breakfast. Just then a splashing of oars was heard on the river, which all thought was the father returning. The little ones ran off to the well to wash their hands, while Mariam stood beside her grandmother looking towards the steps which led down to the river, to see who was coming. Presently a well-known face appeared above the steps. "Ah," said Mariam, "here is the native Minister. Take the baby, grandmother, I must go and meet him, he is a dear friend of mine." Mariam's face beamed with pleasure as she held out her hand, which was taken and pressed warmly to his lips with a fatherly gentleness. He had often visited the school that Mariam attended, and his children were her friends and playmates. His instructions and persuasive manner had been very useful to Mariam, and were the means, under God, of leading her mind to yearn after spiritual things. So that she expressed herself very warmly at the pleasure of seeing him in her own home. She did not know that two years ago her father had forbiden him the house. She was so engrossed by asking eager questions about her friends, that she did not observe he was accompanied by two youths. He stopped her, and turning round said, "This is my brother-in-law George and this is Matthan, no relation; but they are both helping me in my Master's work of winning souls." Mariam glanced timidly at the strangers, and as her eye rested on Matthan she felt a kind of consciousness of having known him before, although his face appeared strange to her. The mother and grandmother now appeared, and invited them to come forward and be seated. So they all entered the spacious verandah, and as it presented a most cheering appearance to the eye, I must venture to interrupt the narrative to give a slight description of it, and the house. The verandah was, as I observed, wider, much wider, than in most houses, and the roof was raised on stone pillars sufficiently high to admit plenty of light and air. The pillars and

floor were of polished chunam, and the latter marked into squares by lines of black, which relieved the eye, and gave an air of taste and refinement to the place. Here and there were spread pretty coloured mats; and at one end was a table with drawers, and a chair. The centre room was large and the doors were now wide open. The floor was nicely matted, and a servant with a clean cloth was putting out the brass plates for breakfast. You might go far, before you found vessels with such a polish as these had; for in the slight knowledge of Chemistry which Koshy Curien had obtained as a lad, the injurious effects of impure brass vessels was the best remembered, and the remedy of cleanliness most determinately carried out. Another innovation he had also made in the customs of the country; he had insisted on his wife, and his mother, and his children, as they become old enough, eating at the same time as he did; and hence the habit of spreading out the plates for all, before the food was brought. At each side of this large centre room was a good sized room, one of which was used for a sleeping room, and the other for a kind of study. The verandah at each end had been closed in, and made into two rooms; and, as the family increased, two small rooms had been built at the back, which helped to form a kind of square court. The Paddy chest had been removed some distance from the house, for two reasons; first, that when it formed a portion of the house, it brought too many people about; and secondly, it was not considered wholesome to have new paddy under the same roof as that under which people live and sleep.

Again the splash of oars was heard, and Koshy Curien welcomed his guests with a heartiness, which had the appearance of forgetfulness of the past. The minister had been an old schoolfellow, and although he had shunned him as much as possible of late years, still now when he saw him seated in his house, he felt glad and happy to take him by the hand, and bid him welcome to his hospitality. They were soon seated in the large room, and the minister asked a blessing in a devout manner. Mariam sat down next to her mother, whilst two servants quietly took rice round with the different curries, and buttermilk, ripe mangoes, and plantains. The meal was soon finished, for the conversation flagged as soon as the meal began. A servant handed round a large vessel of cold water and a clean cloth, and as soon as each had washed his hands, they adjourned again to the verandah, whilst the large door of the room was closed until the servants had removed the remains of the breakfast. Mariam whispered something to her father, to which he assented; and she placed before the minister her father's bible. He read and prayed. The mother wept as he read, Mariam had a kind of dreamy sensation that such an event was once not an uncommon thing in her father's house. She tried to look back through her childhood's past history, until the beautiful picture of her early life stood out clear and well defined before her; and she determined to ask her father the reason of the change.

(TO BE CONTINUED.)